

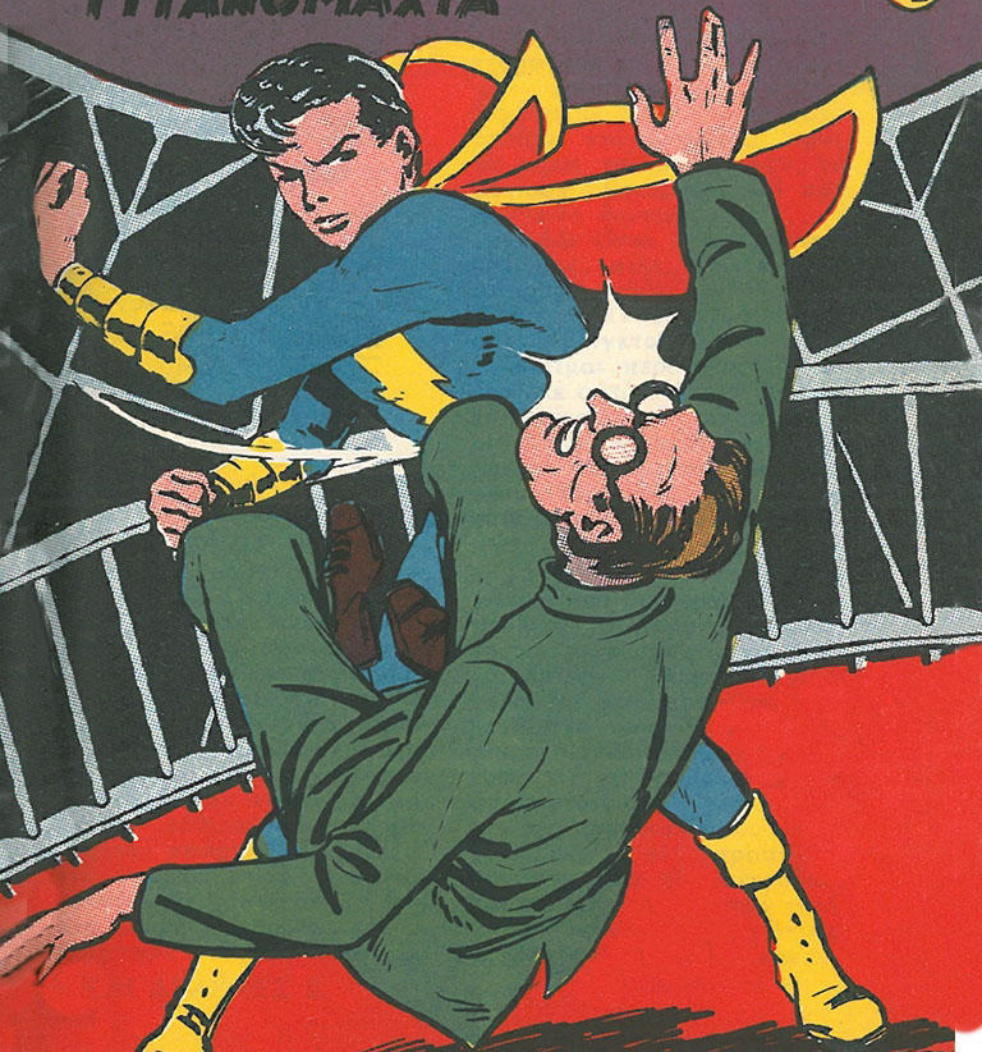
ΓΕΡΑΚΙ

Ο ΝΕΟΣ 'ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΓΕΡΑΚΙ

ΤΙΤΑΝΟΜΑΧΙΑ

4





TITANOMACHIA

άπάνω στο βρεμμένο μάρμαρο.

—“Ένα διπλό ούϊσκι με σόδα!, παράγγειλε.

Φορούσε ένα κασκέτο κατεβασμένο ως τὰ φρύδια και μιὰ μουτζουρωμένη φόρμα θερμαστή. Πήρε τὸ γεμάτο ποτήρι, πὺ ἐσπρωξε πρὸς τὸ μέρος του ὁ μπάρμαν, τὸ ἄδειασε μονορούφι καὶ παράγγειλε δεύτερο.

—Δέν εἶσαι ἀπὸ τὴ γειτονιά μας, φίλε, τοῦ εἶπε ὁ μπάρμαν καθὼς τὸν σέρβιρε. Εἶσαι καὶ νουργιοφερμένος στὸ Πέρδιγκτον;

—Εἶμαι περαστικός, ἀποκρίθηκε αὐτός. Αὐριο παίρνω τὸ τραῖνο τῶν 11. Εἶμαι πλήρωμα τῆς μηχανῆς. Μὲ στείλανε ν’ ἀντικαταστήσω κάποιον θερμαστή, πὺ ἀρρώστησε κι’ ἐμεινε στὸ νοσοκομείο...

Τὸ μαγαζὶ ἦταν γεμάτο ἐργάτες, πὺ δούλευαν στὶς ἀποθήκες γαιάνθρακος. “Ολοι τοῦτοι μιλοῦσαν μεγάλῳφωνα, ἔπιναν, ἔλεγαν ἀστεῖα, γελοῦσαν καὶ κάπνιζαν. Οἱ κουβέντες τους ἦταν γιὰ τὰ μικροεπεισόδια τῆς δουλειᾶς τους, γιὰ τὰ δρομολόγια τῶν ἀμαξοστοιχιῶν, γιὰ τοὺς τόνους τοῦ κάρβουνου πὺ χρειάζονταν οἱ περαστικὲς μηχανές, γιὰ τὸν ἀνεφοδιασμὸ σὲ καυσίμο ὕλη τῶν τραίνων καὶ γιὰ ἓνα ἄλλο πλῆθος σημαντικὰ ἄλλα καὶ ἀσήμαν-

“Ένας περιέργος καὶ πολὺ αἰνιγματικὸς κλέπτης.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ πὺ ἔφτασε τὸ δρόδου ἐκείνης τῆς ἡμέρας στὸ Πέρδιγκτον, τὸν σταθμὸ ἀνθρακέυσεως τῶν ἀμαξοστοιχιῶν, πὺ ἐρχονται ἀπὸ τὰ δυτικὰ καὶ ταξιδεύουν πρὸς τὴν Οὐάσιγκτον καὶ τὴ Νέα Ὑόρκη, εἶχε ἓνα παράξενο ὕφος, καθὼς ἔμπαινε στὸ μπάρ «Μαῦρο Ἀλογό». Ἐσπρωξε τὴν πόρτα καὶ πῆγε κατ’ εὐθείαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ μπάρμαν. Κάθησε σ’ ἓνα ἀπὸ τὰ ψηλὰ σκαμνιά, τοποθέτησε χάμω, δίπλα του, μιὰ μικρὴ σακκούλα, κι’ ἀκούμπησε τοὺς ἀγκῶνες του

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧΜΕΣ 2.

τα πράγματα. 'Ο άνθρωπος με τη φόρμα του θερμοαστη ρουφούσε άργά τὸ δεύτερο ποτήρι καὶ φαινόταν έντελώς άδιάφορος. Ένας προσεκτικός όμως παρατηρητής θά κατ'αλάβαινε πώς ή άδιαφορία αὐτή ήταν έντελώς ψευτική. Στην πραγματικότητα ὁ άγνωστος παρακολουθούσε μ' ένδιαφέρον όλες τις συζητήσεις κι' όταν έμαθε έκείνο πού του χρειαζόταν, πέταξε ένα τσαλακωμένο δολλάριο στὸν πάγκο, πήρε τὰ ρέστα καὶ σηκώθηκε, παίρνοντας καὶ τή σακκούλα του, πού φαινόταν αρκετά βαρειά.

Πέρασε ανάμεσα από τους άλλους, θαμώνες καὶ βγῆκε στὸ δρόμο. Τὸ «Μαύρο Άλογο» ήταν κοντὰ στὸν σταθμό. Ἡ νύχτα εἶχε πέσει πιά γιὰ καλὰ κι' έπειδὴ δέν ήταν νὰ περάσῃ άλλο τραῖνο άπόψε, μιὰ άπόλυτη έρημιὰ εἶχε άπλωθῇ στίς πλατφόρμες.

Ὁ άγνωστος προχώρησε πρὸς τὰ εκεί, ρίχνοντας κάθε τόσο ματιές πίσω του γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δέν τὸν παρακολουθοῦσαν. Πέρασε τις γραμμές καὶ τράδῃξε πρὸς τὸ μέρος τοῦ δεξιοῦ υποστέγου. Μέσα στὸ σκοτάδι φάνηκαν άραδιασμένα τὸ ένα πίσω άπ' τ' άλλο στη σειρά, τὰ βαγόνια φορτωμένα γαιάνθρακα. Αὐτὰ θά τροφοδοτοῦσαν μὲ κάρβουνο τις άμαξοστοιχίες, πού θά στάθμευαν γιὰ λίγο ἐδῶ γιὰ νὰ έφοδιαστοῦν μὲ καύσιμη ὕλη καὶ νὰ συνεχίσουν κατόπι τὸ ταξίδι τους.

Ζύγωσε στὰ βαγόνια, σύρθηκε μὲ τὴν κοιλιά γιὰ νὰ περάσῃ κάτω τους, κι' όταν έφτασε στὴν άπέναντι πλευρά, δρῆκε αὐτὸ πού ζητοῦσε. Ἦταν ένα βαγόνι πού εἶχε στὰ πλάγια ζωγραφισμένο ένα νούμερο. Ὁ αριθμός 137 ήταν πού του χρειαζόταν. Κύτταξε γύρω του κι' όταν βεβαιώθηκε πώς δέν ὑπῆρχε κανείς ἐκεῖ κοντὰ νὰ τὸν δῇ, σκουφάλωσε σάν αἴλουρος καὶ ξάπλωσε άπάνω στὸ κάρβουνο.

Ἦταν σίγουρα ένας κλέφτης από έκείνους τοὺς ψιλικατζήδες κλέφτες πού τριγυρίζουν στοὺς σιδηροδρομικούς σταθμούς γιὰ ν' άρπάξουν δέκα ἢ δεκαπέντε ὀκάδες κάρβουνο, νὰ τὸ ρίξουν σ' ένα σακκὶ καὶ νὰ τὸ πουλήσουν στίς φτωχογειτονίες γιὰ μερικά σέντς, νάχουν νὰ πίνουν τὸ θράδυ...

Μὰ τοῦτος ὁ άποψινὸς κλέφτης δέν ήταν τυχερός. Πέντε λεπτά άργότερα ένας φύλακας τοῦ σταθμοῦ, καθὼς περνοῦσε κοντὰ άπ' τὸ βαγόνι 137, άκουσε κάποιον νὰ σκαλίξῃ στὸ κάρβουνο, ὑποψιάστηκε πώς κάτι συμβαίνει καὶ ζύγωσε περὶσσότερο. Τότε ὁ κλέφτης φαίνεται πώς φοβήθηκε. Ἀφῃσε τὴ δουλειά του στὴ μέση, πήδῃξε άπ' τὸ βαγόνι κι' άρχισε νὰ τρέχῃ.

— Ἀλτ!, τοῦ φώναξε άγρια ὁ φύλακας. Σταμάτα γιὰτὶ θά πυροβολήσω!

Ἐκείνος ὅμως δέν ὑπάκουσε καὶ ὁ άλλος πυροβόλησε.

Ὁ κλέφτης ἀπάντησε μὲ τὸ δικό του πιστόλι. Ἔπεσαν τρεῖς πιστολιές ἢ μιὰ πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη. Μιὰ ἀπὸ τὶς σφαῖρες πέτυχε ἀκριβῶς στὴ βάση τοῦ κρανίου τοῦ τὸν ἄνθρωπο μὲ τὴν μουτζουρωμένη φόρμα τοῦ θερμαστή. Ἐβγαλε ἓνα «ὦχ!» καὶ διπλώθηκε στα δύο. Γονάτισε καὶ ξάπλωσε μὲ τὰ μοῦτρα στὸ χῶμα. Ἦταν καίρια χτυπημένος κι' ὕστερα ἀπὸ δυὸ λεπτά εἶχε πεθάνει.

Τοῦτο τὸ περιστατικὸ ἀναστάτωσε τὸ Πέρδιγκτον ἐκείνο τὸ βράδυ καὶ ἡ ἀστυνομία ἄρχισε τὶς ἀνακρίσεις. Ὅτι ἦταν ἓνας κλέφτης ὁ σκοτωμένος δὲν ὑπῆρχε καμμία ἀμφιβολία. Ἐκεῖνο ὁμῶς ποὺ φάνηκε σὲ ὅλους παράξενο ἦταν ὅτι ὁ κλέφτης αὐτὸς ἦταν ἐντελῶς ἀγνωστός. Γιὰ πρώτη φορὰ τὸν εἶδαν στὸ «Μαῦρο Ἀλογό» νὰ πίνει ἓνα οὐίσκυ. Τὴν ἐπομένη φορὰ ποὺ τὸν εἶδαν — ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα — ἦταν νεκρός. Ἐπάνω στὸ θαγόνι μὲ τὰ κάρβουνα εἶχαν βρῆ μιὰ ἄδεια σακκούλα. Γιατὶ ἦταν ἄδεια ἡ σακκούλα αὐτή, ἂν εἶχε πάει νὰ κλέψῃ κάρβουνο; Ἀλλῶστε, ὅπως εἶχε καταθέσει ὁ μπάρμαν, ἡ σακκούλα ἦταν γεμάτη ὅταν ὁ ἀγνωστός βγήκε ἀπὸ τὸ μπάρ. Σίγουρα, κάποιο μυστήριον ἔπρεπε νὰ κρυθεῖ αὐτὴ ἡ ἱστορία. Ἀλλὰ τί εἶδους μυστήριον καὶ ποιὸ ἀκριβῶς ἦταν αὐτό, κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ...

Ἔνα κοῦτι μοιχτόνια τοῦ περιέχε τὸ θῆναι

Τὸ ἴδιο βράδυ, κάμποσες ἑκατοντάδες μίλια μακριὰ ἀπ' τὸ Πέρδιγκτον, στὴ Νέα Ὑόρκη, ὁ Μάκ Ντάνυ, ὁ πρὶν νεαρός ρέπορτερ τοῦ «Νταίηλυ Χέραλντ», ποὺ μόλις εἶχε γυρίσει ἀπὸ μιὰ περιπέτειά του στὸ Βόρειο Πόλο, (*) κάνει ἓνα βιαστικὸ τηλεφώνημα στὸν φίλο τοῦ ἀστυνομικοῦ διευθυντῆ Τζαίημς Στούαρτ, ποὺ ὑπηρετεῖ στὴν Ὑπηρεσία Ἐγκληματολογικῶν Ἑρευνῶν:

— Ἄκου, Τζαίημς, τοῦ λέει. Κάποιος Φὸν Στροχάιτερ, ποὺ κοκορεῖται πὼς θὰ γίνῃ μιὰ μέρα Ἀρχοντας τοῦ Κόσμου, ἔχει ὁργανώσει ἓνα δολοφονικὸ σχέδιο. Σχεδιάζει νὰ ἐξοντώσῃ τὸν Πρόεδρο τῆς Ἀμερικῆς, ποὺ γυρίζει αὐριο ἀπ' τὸ Σικάγο. Σέ εἰδοποιῶ γιὰ νὰ λάβῃς τὰ μέτρα σου...

— Καὶ ποῦ τὸ ξέρεις ἐσύ; ρωτᾷ ὁ ἀστυνομικὸς.

— Χμ! Κάπου τὸ ξέρω!, λέει χαμογελῶντας αἰνιγματικά ὁ Μάκ. Ἄν ἐπιμένῃς ὁμῶς νὰ μάθῃς, δὲν ἔχω καμμιὰ ἀντίρρηση. Μοῦ τὸ εἶπε τὸ Γεράκι, ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος.

— Πάλι τὸ Γεράκι, λοιπόν, στὴ μέση;

— Πάλι. Τί νὰ γίνῃ, Τζαίημς;

Ἀκολουθεῖ μιὰ μικρὴ σιωπὴ κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο ἀκού-

* Διέβασε προηγούμενο τῆς ἑξῆς «Τὸ Ἰπτάμενο Παιδί».

γεται πάλι από την άλλη άκρη του σύρματος ή φωνή του Τζαίημς Στούαρτ:

— Άφου σου τὸ εἶπε τὸ Γεράκι στ' αὐτί, πρέπει νά-
χουμε ἀνοιχτὰ τὰ μάτια. Πο-
τὲ δὲν ἔπεσε ἔξω στὶς πλη-
ροφορίες του ὁ Νέος Ὑπερ-
άνθρωπος. Ἀνέκαθεν τὸ θαυ-
μάζω αὐτὸ τὸ παλληκάρι κι'
ἀς μὴν καταδέχτηκε ποτὲ νὰ
πιῇ μαζί μου ἓνα ποτήρι. Ἄς
εἶναι. Ὁ πρόεδρος ταξιδεύει



Τὸ Γεράκι προσγειώνεται πάνω
σ' ἓνα βαγόνι...

ἀπόψε μὲ τὴν ταχεῖα ἀπ' τὸ
Σικάγο γιὰ τὴν Οὐάσιγκτον.
Αὐριο τὸ ἑράδν λογαριάζει
νὰ θρίσκειται στὸ Λευκὸ Οἶ-
κο. Σ' εὐχαριστῶ. Ἄν ἀντα-
μώσης πάλι... κατὰ τὴν τὴν
Γεράκι, φίλησέ τον ἐκ μέρους
μου. Εἶμαι πάντα φίλος καὶ
θαυμαστής του. Γεῖά σου
Μάκ! Θὰ λάβω τὰ μέτρα
μου...

— Γεῖά σου, Τζαίημς!

Ὁ Μάκ Ντάνν ἀφίνει τὸ ἀ-
κουστικό. Τὴν ἴδια στιγμή,
ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ μπαί-
νει μέσα ὁ Τζίμ Γκάφας, ὁ
μικρὸς ἀραπάκος κλητῆρας
τοῦ «Νταίηλ Χέρσλντ». Εἶ-
ναι ἓνας λιχούδης καὶ χαζὸς
πιτσιρίκος, στὸν ὁποῖο ἔχει
μεγάλῃ ἀδυναμία ὁ Μάκ.
Μπαίνει μέσα κρατῶντας κά-
τι πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη του.
Εἶναι ἓνα περιποιημένο κου-
τὶ μὲ μπομπόνια, τυλιγμένο
σὲ χρυσόχαρτο καὶ δεμένο
μὲ μιὰ κόκκινη κορδέλα. Δὲ
θέλει νὰ τὸ δῇ ὁ Μάκ. Ἔχει
τὸ σκοπὸ του ὁ Τζίμ, ἀλλὰ
σὲ λίγο θὰ καταλάβῃ ὅτι...
τοῦ χρειάζονται πολλὲς καρ-
παζιές!

— Γιατί ἄργησες; τὸν ρω-
τάει ὁ δημοσιογράφος.

— Δὲν ἄργησα, κύ... κύριε
Μάκ, λέει ὁ μικρὸς καθὼς
προσπαθεῖ νὰ καταπιῇ ἓνα
μεγάλο κομμάτι σοκολάτα.
Πῆ... Πῆ... Πῆγα τὰ χει... χει
...χειρόγραφα στὴν ἐφημερί-
δα καὶ γύ... γύ... γύρισα! Ἐ-
δῶ εἶμαι, δὲν με βλέπεις;

— Γιατί ἔχεις τὰ χεῖρα
σου πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη;
ρωτάει ὁ Μάκ. Τί κρατᾷς;

Ὁ ἀραπάκος γουρλώνει τὰ μάτια.

—Τὸ εἶδες, κύριε Μάκ; Τέλος πάντων! Τίποτα δὲ μπορεῖ νὰ κρυφῇ κανεὶς ὀπὸ σέ-να... Βλέπεις νὰ κρατῶ τίποτα;

—Ἐλα, ἄφησε τὶς ἐηδί-ες!, ἀγριεύει ὁ ρέπορτερ. Φέρε τὰ χέρια σου ἐμπρός...

Ὁ Γκάφας καταλαβαίνει ὅτι δὲ μπορεῖ νὰ γελάσῃ τὸ μεγάλο του φίλο καὶ φανερώ-νει τὸ κουτὶ μὲ τὰ μπομπό-νια. Ὁ Μάκ Ντάνυ παραξε-νεύεται.

—Τίνος εἶναι αὐτὸ τὸ κου-τί; ρωτᾷ. Ποῦ τὸ βρήκες;

—Εἶναι δικό σου, κύριε Μάκ. Ἀλλὰ δὲν ἤθελα νὰ τὸ δῇς ἀμέσως. Θὰ σοῦ ἔκανα μὴς ἐκπληξι... Μοῦ τὸ ἔδωσε ἓνας κύριος νὰ σοῦ τὸ φέρω. Διάβασε λέει τὸ ἄρθρο σου γιὰ τοὺς Δέκα Μεγάλους (*) καὶ τόσο ἐνθουσιάστηκε πού σοῦ στέλνει αὐτὰ τὰ μπομπό-νια νὰ τὰ φᾶς... νὰ τὰ φᾶμε δηλαδή μαζί εἰς ὑγείαν του...

Ὁ Μάκ παίρνει τὸ κουτὶ στὰ χέρια του. Διαβάζει τὴν ἐτικέττα. Εἶναι ἀπὸ τὸ κα-λύτερο ζαχαροπλαστεῖο τῆς 3ης Λεωφόρου. Μὰ ποιὸς εἶ-ναι λοιπὸν αὐτὸς ὁ ἄγνωστος θαυμαστής, πού εἶχε τὴν ἔμ-πνευσι νὰ τοῦ στείλῃ αὐτὸ τὸ παράξενο δῶρο;

—Θὰ μοῦ δώσης, δὲ θὰ μοῦ δώσης κι' ἐμένα, κύριε Μάκ; συνεχίζει ὁ Γκάφας πού, τώρα πού ἔχει καταπιῇ τὴ σοκολάτα, τρέχουνε τὰ



Ὁ Τζὶμ Γκάφας κρατᾷ κατὰ πίσω ὀπὸ τὴν πλάτη του.

σάλια του γιὰ τὰ μπομπό-νια. Ἦταν ἓνας πολὺ κα-θῶς πρέπει κύριος. Μὲ γνώ-ρισε. Καὶ ποιὸς δὲν ξέρεי με-σα στὴ Νέα Ὑόρκη τὸν Τζὶμ; Ἕνας εἶναι ὁ Τζὶμ Γκάφας! Μὲ βρίσκει λοιπὸν στὴ γωνία καὶ μὲ σταματᾷ. «Γεῖά σου Τζὶμ, μοῦ λέει. Πᾶς στοῦ φί-λου μου τοῦ Ντάνυ;» «Ναί, τοῦ λέω. Πᾶω στοῦ κυρίου Ντάνυ». «Πᾶρε αὐτό», μοῦ λέει καὶ μοῦ δίνει τὸ κουτί.

* Βλέπε προηγούμενο τεῦχος.

«Είναι μπομπόνια. Θά τὰ πὴ γαίνα ὁ ἴδιος, ἀλλὰ μιὰ καὶ σὲ συνάντησα... Ἐπειδὴ ὁ μὴ ξέρω ὅτι εἶσαι λιχούδης καὶ μπορεῖ νὰ τ' ἀνοίξης στὸ δρόμο νὰ φᾶς τὰ μπομπόνια ἐσύ, πάρε αὐτὴ τὴ σοκολάτα νὰ μασᾶς!» Παίρνω τὰ μπομπόνια, παίρνω καὶ τὴ σοκολάτα. «Ἄκου νὰ σοῦ πῶ καὶ κάτι ἄλλο, μοῦ λέει. Θέλω νὰ κάνω μιὰν ἐκπληξι στὸν κύριο Ντάνυ. Νὰ μὴ τοῦ τὸ δώσης ἀμέσως, μόλις πᾶς. Νὰ μπῆς μὲ τρόπο στὴν κρεββατοκάμαρά του καὶ νὰ βάλῃς τὸ κουτί κάτω ἀπ' τὸ μαξιλάρι του. Νὰ τὸ βρῇ τὴν ὥρα ποὺ θὰ ξυπνήσῃ, νὰ ἐκπληγῇ. Τότε θὰ τὸ ἀνοίξῃ καὶ θὰ δῇ τὸ ἐπισκεπτήριό μου, θὰ φᾶ καὶ μπομπόνια καὶ θὰ εὐχαριστηθῇ! Κατάλαβες;» «Κατάλαβα», τοῦ λέω. Ἦρθα ἐδῶ ἀλλὰ δὲν πρόφτασα νὰ κάνω τὸ κόλπο. Ὁ Μάκ τὸν ἀκούει ἀφηρημένος. Ξαφνικὰ ὅμως, μιὰ ὑπόνοια περνάει ἀπὸ τὸ μυαλό του. Ζαρώνει τὰ φρύδια καὶ τὸ παιδιάστικο πρόσωπό του συννεφιάζει. Μὲ διαστικὲς κινήσεις λύνει τὴ μεταξωτὴ κορδέλλα, σκίζει τὸ χρυσόχαρτο καὶ ἀνοίγει τὸ κουτί. Μιὰ σειρά ἀπὸ λαχταριστὰ φοντὰν φαίνονται. Μπορεῖ καὶ νὰ γελάστηκε. Τ' ἀνασκαλεύει. «Ὁχι, δὲ γελάστηκε! Νὰ τοῦ αὐτοῦ ποὺ ὑποπτεύονταν. Εἶναι ἓνα μικρὸ διαβολικὸ μηχανηματάκι μ' ἓνα ρολοῖ προσαρμοσμένο ἀπάνω του. Ἀκούει καθαρὰ τὸ τικ-τάκ!...

Τρέχει στὸ παράθυρο, ἀνοίγει τὸ τζάμι καὶ τὸ πέταει στὸν κήπο. Τὴν ἴδια σχεδὸν στιγμή, μιὰ ἐκτυφλωτικὴ φλόγα ὑψώνεται καὶ μιὰ δυνατὴ ἐκρηξὶ τραντάζει τὸ σπίτι!

—Θεὲ τῶν Νέγρων!, βγάζει μιὰ κραυγὴ ὁ Γκάφας καὶ τρυπώνει σὲ μιὰ ντουλάπα. Παναγία μου! Βομβαρδισμός!... Στὰ καταφύγια! Στὰ καταφύγια!... Μὰς φάγανε!...

«Ὅσο νευριασμένος κι' ἂν εἶναι ὁ Μάκ δὲ μπορεῖ νὰ μὴ χαμογελάσῃ. Γυρίζει, ἀνοίγει τὴν ντουλάπα, πιάνει ἀπὸ τ' αὐτὶ τὸν Τζιμ, ποὺ ἔχει γίνει...ἀσπρος ἀπὸ τὸ φόβο του, καὶ τὸν τραβάει ἔξω. Ὁ ἀράκης τρέμει καὶ σπαρτάρει καὶ βροντοῦν τὰ δόντια του...

—Τί; Τί ἔγινε, κύριε Μάκ; Γιατί πέταξες τὸ κουτί;

—Τί ἤθελες νὰ γίνῃ, χαζέ! Ἀρπαχτὴ τώρα γιὰ νὰ μὴ στῇ χρωστάω!...

Καὶ τοῦ δίνει μιὰ γερὴ σβερκιά. Ἐκείνη τὴ στιγμή, μπαίνει τρομαγμένη στὸ δωμάτιο ἡ μητέρα τοῦ Μάκ, ἡ Ἑλληνίδα κυρία Μάργκαρετ Ντάνυ.

—Τί συνέβη, παιδί μου; ρωτᾷ μὲ ἀγωνία.

Ὁ Μάκ τὴν ἀγκαλιάζει καὶ τὴ φιλεῖ στὸ μετωπο.

—Τίποτα, γλυκειά μου μητερούλα! Ὁ φίλος σου ὁ Τζιμ ἔφερε σπίτι ἓνα κουτί μὲ μπομπόνια γεμάτο δυναμίτη... Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ τιναζώμαστε στὸν ἀέρα...

Ὁ Πρόεδρος αὖν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ζιν
ἀντιλεῖ νὰ δολοφονηθῇ

ΑΣΥΡΜΑΤΟΣ ἔστειλε ἐπιγόντως σήματα σ' ὅλες τὶς μονάδες ἀσφαλείας: «Προσοχή! Προσοχή! Πληροφορίαι, τὰς ὁποίας ἔχομε κάθε λόγον νὰ πιστεύωμεν ὡς σοβαράς, ἀναφέρουν ὅτι ὁ Πρόεδρος Ἡνωμένων Πολιτειῶν, πού ταξιδεύει μετὰ τὴν ταχείαν ἀμαξοστοιχίαν ἐκ Σικάγου πρὸς Οὐάσιγκτον, κινδυνεύει νὰ ὑποστῇ δολοφονικὴν ἐπίθεσιν ἀπὸ ἑνα φοβερὸν ἐγκληματίαν, γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα Στροχάϊτερ. Ἀλάβετε ἐπείγοντα μέτρα προστασίας ζωῆς Προέδρου. Ἐρευνήσατε κατὰ μήκος σιδηροδρομικῆς γραμμῆς. Πιθανὸν νὰ ἐτοποθετηθῶσαν βόμβαι ἰσχυράς ἐκρηκτικῆς δυνάμεως εἰς σιδηροτροχίας ἢ γεφύρας. Ἐνεργήσατε κεραυνόβολως καὶ ἀναφέρατε ἀμέσως. Ἀνωτέρα Διοίκησις Μυστικῆς Ἀστυνομίας».

Ἀπὸ τὰ ξημερώματα ἀρχίζουν προσεκτικὰς ἔρευνες. Μοτοσυκλετιστὲς κατὰ ἑκατομμύριαδες ξεκινοῦν ἀπὸ τὶς διάφορες πόλεις, πού θρίσκονται καθ' ὅλο τὸ μήκος τῆς διαδρομῆς, πού ἀκολουθεῖ ἡ ἀμαξοστοιχία. Εἰδικευμένοι ἀστυνομικοί, ἐφωδιασμένοι μετὰ μηχανήματα ἐρεύνης ἐξετάζουν ἐῆμα πρὸς ἐῆμα τὶς σιδηροτροχίες. Ἄγρυπνοι φρουροὶ τοποθετοῦνται σὲ διάφορα σημεία. Ὅμαδες εἰδικευμένων στρατιωτικῶν



Ὁ Μάκ τὸν πιάνει ἀπὸ τ' αὐτὶ
καὶ τὸν δαγάζει ἔξω.

ψάχνουν τὶς γέφυρες. Στὰ σκοτεινὰ τούνελ τοποθετοῦνται μεγάλοι προβολεῖς, πού δουλεύουν μετὰ μπαταρίες. Στήνονται πολυβόλα στὶς εἰσόδους καὶ στὶς ἐξόδους κάθε σήραγγος. Σμήνη ἀεροπλάνων μετὰ ραντάρ πηγαίνουν ἐρχονται πάνω ἀπὸ τὶς σιδηρένιες ράγες καὶ παρατηρηταὶ μετὰ τὰ κυάλια στὰ μάτια προσπαθοῦν νὰ ἀνακαλύψουν τίποτα ὑπόπτο. Ὁ

λες οί αστυνομικές δυνάμεις και ένα μέρος από τις στρατιωτικές των Ήνωμένων Πολιτειών έχουν τεθή σε συναγερμό. Νομίζει κανείς ότι ο πόλεμος είναι έτοιμος να κηρυχθή!

Ή ταχεία αμαξοστοιχία Σικάγου — Ουάσιγκτον ταξιδευεί σ' αυτό το μεταξύ με ταχύτητα όγδόντα χιλιομέτρων την ώρα. Το θωρακισμέ-



Ή βολίδα κατευθύνεται γοργά προς το μέρος του.

νο βαγόνι, μέσα στο οποίο είναι ο Πρόεδρος με την ακολουθία του, είναι το τεταρτο κατά σειράν — πίσω από τη μεγάλη άτμουηχανή. Προηγούνται τρία βαγόνια κι' ακολουθούν άλλα δέκα. Οί επιβάτες της ταχείας ξεπερνούν τους διακόσιους. Κανείς απ' αυτούς δεν ξέρει ότι το ταξίδι πού κάνουν μέσα στο άνετο και ταχύ αυτό τραίνο μπορεί να είναι το τελευταίο της ζωής τους. Μονάχα ο Πρόεδρος των Ήνωμένων Πολιτειών έχει ειδοποιηθή και τα μέλη έπίσης της ακολουθίας του, για το δολοφονικό σνέδιο.

—Μήπως θα θέλατε, κύριε Πρόεδρε, να διακόψετε το ταξίδι σας και να συνεχίσετε με αεροπλάνο ως την Ουάσιγκτον; τόν έσωτούν.

Έκείνος χαμογελάει.

—Έγω έμπιστοσύνη στην άμεοικανική αστυνομία. άποκρίνεται. Στοιχηματίζω χίλια δολάρια πώς θα πάσουμε όλοι σώοι και άβλαβείς στον προορισμό μας... Ένουν ληψή όλα τ' άπαράιτητα μέτρα. Δέν πρέπει ν' άνησυχήτε...

Σ' έναν ένδιάμεσο σταθμό μπνίνουν έκατό κοινούάνιοι έπιβάτες. Όλοι μυστικοί άστυνόμοι και φυγαινένοι άνδρες του Έφ - Μπί - Άϊ, σκληροί και άποφασιστικοί διώκτες του έγκλήματος. ώπλισυένοι ως τα δόντια. Σκορπίζουν σ' όλα τα βαγόνια και, χωρίς να φαίνονται,

άρχίζουν μιὰ άγρυπνη παρακολούθησι τών επιβατών. Στην πρώτη ύποπτη κίνησι έχουν διαταγή νά πυροβολήσουν...

Ώστόσο τίποτα δέν έγινε. Τò ταξίδι συνεχίζεται χωρίς κανένα άπρόοπτο. Οί άναφορές, πού στέλνουν οί διάφορες μονάδες, είναι καθησυχαστικές: «Ολόκληρος ή σιδηροδρομική γραμμή ήρευνήθη. Ουδέν τò ύποπτον. Έρευναι και έπαγρύπνησις συνεχίζονται».

Ή άμαξοστοιχία γλυστράει πάνω στις γυαλιστερές ράγιες και οί επιβάτες θαυμάζουν τά έναλλασσόμενα τοπία: Τά άπέραντα δάση, τις γραφικές μικρές πολιτείες, τά ποτάμια, τούς καταρράκτες, τούς καταπράσινους κάμπους, τά θεόρατα βουνά πού ύψωνουν τις χιονισμένες κορυφές τους στον ούρανό...

Στις 11.5' άκριβώς πριν άπ' τò μεσημέρι, ή ταχεία άμαξοστοιχία μπαίνει στον σταθμό άνθρακεύσεως τού Πέρδιγκτον. Σταματάει και τά βαγόνια, πού πρόκειται νά άνεφοδιάσουν με κάρβουνο τήν άτμομηχανή, έρχονται κοντά της. Οί έργάτες τών άποθηκών αρχίζουν τή μεταφορά τού γαιάνθρακος και οί επιβάτες κατεβαίνουν και περπατούν στην πλατφόρμα, νά ξεμουδιάσουν λίγο.

Σέ ένα τέταρτο ή άμαξοστοιχία θά ξεκινήσει πάλι συνεχίζοντας τò ταξίδι της...



Τά πλοκάμια τού τέρατος τυλίγονται γύρω άπό τò κορμί του.

Τò μυαλό τού Μάκ Ντάνυ δουλεύει γοργά και άποτελεσματικά

ΚΥΤΤΑΖΕΙ τò ρολόι του ό Μάκ Ντάνυ. Σέ μιὰ ώρα θά είναι μεσημέρι. Μιὰ άόριστη άνησυχία τόν παιδεύει. Κάθε τόσο παίρνει στο τηλέφωνο τόν φίλο του, τόν επιθεωρητή Τζαίημς Στούαρτ.

—Τά πράγματα πάνε κα-

λαι, τοῦ λέει ἐκεῖνος. Φαίνεται ὅτι αὐτὸς ὁ Στροχάιτερ εἶναι ὅλο λῦγισ. Μπορεῖ όμως καὶ νὰ τὸ μετάνοιωσε. Ὡς αὕτῃ τῇ στιγμῇ τοῦλάχιστον, οἱ ἑπτὰ χιλιάδες ἀστυνομικοὶ ποὺ ἔχουν κινητοποιηθῇ δὲν ἀνέκαλυψαν τίποτα, ποὺ νὰ δικαιολογῇ τοὺς φόβους σου. Τὸ ταξίδι συνεχίζεται κανονικά...

—Τώρα ποὺ βρίσκεται ἡ ὁμαξοστοιχία;

—Εἶναι στὸ Πέρδιγκτον. Παίρνει κάρβουνο. Σὲ λίγο ξεκινάει... Γεια σου, Μάκ!

Πέρδιγκτον... Πέρδιγκτον... Στὸ μυαλὸ τοῦ Μάκ Ντάνυ στριφογυρίζει αὐτὴ ἡ λέξι. Ποιὸς ἄλλος τοῦ μίλησε σήμερα γι' αὐτὸ τὸ ὄνομα; "Α! Naί! Τώρα θυμήθηκε. Σὲ μιὰ σημερινὴ ἐφημερίδα διάβασε μιὰ μικρὴ εἰδησούλα γι' αὐτὸ τὸ Πέρδιγκτον. Ψάχνει τὶς ἐφημερίδες ποὺ εἶναι μπροστά του. Νά την! Τὴ βρίσκει τὴν εἴδησι ποὺ τὸν ἐνδιαφέρει: «Χθὲς τὴν νύκτα, γράφει ἡ ἐφημερίδα, εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν τοῦ Πέρδιγκτον ἐφονεύθη κατόπιν καταδιώξεως ἀπὸ ἑνα φύλακα εἰς ἀγνωστὸς ἡλικίας 30 περίπου ἐτῶν, ὁ ὁποῖος ἀπεπειράθη νὰ κλέψῃ ἓκ τινος βαγονίου γαιάνθρωακες, προσριζομένους διὰ τὸν ἀνεφοδιασμὸν τῆς ἀτμομηχανῆς τῆς ταχείας Σικάγου — Οὐάσιγκτον. Ἐπὶ τοῦ φονευθέντος οὐδὲν στοιχεῖον ἐνδεικτικὸν τῆς ταυτότητός του εὑρέθη. Τὸ περίεργον ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἶναι ὅτι ὁ κλέπτης

εἶχε ἐμφανισθῇ διὰ πρώτην φοράν εἰς τὸ Πέρδιγκτον καὶ κανεὶς δὲν τὸν ἐγνώριζε. Φαίνεται ὅτι οὗτος εἶχε φθάσει ἐκεῖ προερχόμενος ἀπὸ ἄλλην πόλιν. Ἡ ἀνάκρισις συνεχίζεται».

—Περίεργο!, κάνει ὁ Μάκ καθὼς ἀφίνει τὴν ἐφημερίδα. Δὲν ξεκινάει κανεὶς ἀπὸ μιὰ ἄλλη πόλι γιὰ νὰ πάῃ νὰ κλέψῃ κάρβουνο ἀπὸ ἕνα σταθμὸ σιδηροδρόμου. Ἴσως ἦταν κανένας ἀνισόρροπος ἢ κανένας μεθυσμένος... Καὶ όμως κάτι μοὺ λέει πῶς ἡ ἱστορία αὕτη δὲν εἶναι ἀπίθανον νὰ ἔχῃ σχέσι μὲ τὸν Στροχάιτερ!...

Καὶ τὸ μυαλὸ τοῦ Μάκ Ντάνυ, τοῦ νεαροῦ ἀστυνομικοῦ ρέπορτερ, ἀρχίζει νὰ δουλεῦν γοργά, κάνοντας διάφορους συλλογισμούς.

Ὁ Μάκ εἶναι ἕνα γεροδεμένο παλληκάρι δεκαοχτῶ περίπου χρονῶν, μὲ ξανθὰ σγουρὰ μαλλιά καὶ μπλε μάτια καὶ μ' ἕνα παιδιάστικο πρόσωπο, γεμᾶτο καλωσύνη καὶ εὐγένεια. Ὅμως τοῦτα τὰ μάτια καὶ τὸ πρόσωπο συννεφιάζουν καὶ μοιάζουν μὲ οὐρανὸ γεμᾶτον καταιγίδες, ὅταν ὁ Ντάνυ μπαίνει στὸ χορὸ κυνηγώντας τοὺς ἐγκληματίες, ποὺ θέλουν νὰ βλάψουν τὴν κοινωνία.

—Αὐτὸ τὸ παιδί ἀποτελεῖ γιὰ μένα ἕνα μυστήριον, λέει κάθε τόσο ὁ ἀρχισυντάκτης του, ὁ κ. Πήτερ Ἐμπορ. Εἶναι μαθητευόμενος δημοσιογράφος, μὰ τὸ μυαλὸ του λειτουργεῖ σάν τὸ μυαλὸ ἐνὸς

παλιού ρέπορτερ κι' έχει μύτη, πού θα τη ζήλευε τὸ καλύτερο λαγωνικὸ τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας. Νὰ με κρεμάσουν ἀνάποδα, ἀν' αὐτὸ τὸ μωρὸ δὲ γίνη μιὰ μέρα ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ντέτεκτίβς τοῦ κόσμου!

Δὲν ξέρει ὅμως ὁ κ. "Ε-μορυ, ὅπως δὲν ξέρει καὶ κανένας ἄλλος, ἐκτός ἀπὸ τὸν Τζιμ Γκάφα καὶ τὴν κυρία Μαργαρίτα Ντάνυ, ὅτι ὁ νεαρὸς Μάκ Ντάνυ καὶ ὁ περίφημος Νέος "Υπεράνθρωπος, τὸ θρυλικὸ Γεράκι, ὁ φόβος καὶ τρόμος τῶν ἐγκληματιῶν καὶ τῶν ἐχθρῶν τῆς κοινωνίας, εἶναι τὸ ἴδιο πρόσωπο! Χάρις σὲ δυὸ δαχτυλίδια μ' ἕνα μαγιὸ ὑγρὸ φερμένο ἀπὸ τὶς "Ινδίες, ὁ Μάκ μπορεῖ κάθε στιγμή νὰ μεταβληθῇ σὲ "Υπεράνθρωπο καὶ ὁ "Υπεράνθρωπος σὲ Μάκ.

Τὸν ξέρει καλὰ ὁ Μάκ αὐτὸν τὸν ἀπαίσιο κακούργο, τὸν Στροχάϊτερ. Καί, παρ' ὅλες τὶς καθησυχαστικὰς βεβαιώσεις τοῦ Τζαίμς Στούαρτ, ὁ ἔξυπνος ρέπορτερ τοῦ «Νταίηλυ Χέραλντ» δὲν μπορεῖ νὰ πιστέψῃ ὅτι ὁ Στροχάϊτερ ἐγκατέλειψε τὸ ἐγκληματικὸ σχέδιό του. Κάτι τὸν παιδεύει. Κάτι τὸν βασανίζει καὶ εἶναι ἀνήσυχος. Καὶ τώρα, πού διάβασε καὶ τὴν εἰδησι γιὰ τὸν φόνον ἐνὸς τόσο παράξενου κλέφτη στοὺς Πέρδιγκτον, τὸ μυαλό του δουλεύει γοργά...

Ξαφνικά, τινάζεται ὀρθιος. — Πῶς δὲν τὸ σκέφτηκα νωρίτερα; ἀναρωτιέται. Σί-

γουρα αὐτὸ εἶναι. Αὐτὰ πρέπει νὰ εἶναι!...

Ρίχνει μιὰ ματιὰ στὸ ρολοῖ του. Εἶναι ἔντεκα καὶ μισή. Ἡ ταχεῖα ἀμαξοστοιχία θὰ ἔχῃ ξεκινήσει τώρα ἀπὸ τὸ Πέρδιγκτον καὶ θὰ ταξιδεύῃ μὲ 80 χιλιόμετρα τὴν ὥρα πρὸς τὴν Οὐάσιγκτον. Ὁ Στροχάϊτερ ἔχει δηλώσει ὅτι τὸ μεσημέρι ἀκριβῶς ὁ Πρόεδρος θὰ εἶναι νεκρός! Ὁ Μάκ κάνει ἕνα σύντομο λογαριασμό. Τὸ τραῖνο, μὲ τὴν ταχύτητα πού ἔχει, στίς 12 θὰ βρίσκεται ἐπάνω στὴν κρεμαστὴ γέφυρα πού ἐνῶναι τὶς δυὸ πλευρὲς τῆς θαλασσῆς χαράδρας τοῦ Χάρλεντορντ. Εἶναι ἕνα βάραθρο πού ἔχει πλάτος ἕνα περίπου χιλιόμετρο καὶ ἀμέτρητο βάθος. Ἀπὸ τὴ γέφυρα τοῦ Χάρλεντορντ θὰ περάσῃ σὲ μισή ὥρα ἡ ταχεῖα ἀμαξοστοιχία.

—Εἶναι πραγματικὰ ἕνα σατανικὸ σχέδιο!, μουρμουρίζει ὁ Μάκ. "Αν πετύχῃ, δὲν πρόκειται νὰ ζήσῃ κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες τοῦ τραίνου. Ἡ γέφυρα θὰ τιναχθῇ στὸν ἀέρα καὶ τὰ βαγόνια θὰ κατακυλίσουν στὸ γκρεμὸ καὶ θὰ γίνουν σκόνη!... Πρέπει νὰ διαστώ!...

Μιὰ γιγαντομαχία στὸν ἀέρα τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν

ΦΕΡΝΕΙ τὸ δαχτυλίδι μὲ τὴν μπλὲ πέτρα στὸ στόμα. Μέσα σ' ἕνα δευτερόλεπτο, νοιώθει τὰ μπράτσα του νὰ δένωνται σὰν ἀτσάλι,

νά τυλίγεται ολόκερο τὸ κορμί του σ' ἓναν ἀόρατο θώρακα, ἄτρωτο ἀπὸ τὶς σφαίρες, νὰ γεμίξη ἡ ψυχὴ του ἀπὸ ἓνα πρωτοφανέρωτο θάρρος. Τὸ σπὸρ κοστοῦμι ποὺ φοράει χάνεται καὶ παίρνει τὴ θέσι του μιὰ γαλάζια φόρμα, μ' ἓνα κεντημένο ἀπὸ χρυσάφι κεραυνὸ στὸ στήθος, καὶ μιὰ κόκκινη μπέρτα με μαλαματένια κρόσια κρέμεται στοὺς ὤμους του.

Τώρα εἶναι ἕτοιμος! Σηκώνει τὰ χέρια καὶ τινάζει τὰ πόδια του. Τὸ Γεράκι ἀπογειώνεται! Ἀνεβαίνει σὰν βολίδα ψηλὰ καὶ ἀρχίζει νὰ ταξιδεύη με μιὰ καταπληκτικὴ ταχύτητα στὸν ἀέρα. Κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του, ἐκτείνονται οἱ στέγες τῶν οὐρανοξυστῶν καὶ στοὺς δρόμους τῆς Νέας Ὑόρκης κυκλοφοροῦν ἑκατομμύρια ἄνθρωποι, ποὺ δὲν ὑποφιάζονται τὴν τραγωδία ποὺ ἀπειλεῖ τὴ χώρα τους.

Ταξιδεύει πρὸς τὸ Πέριγκτον. Τὸ ἀκονισμένο μυαλό του ἔχει βρῆ τὴ λύσι. Ξέρει τί πρέπει νὰ κάνη. Φτάνει νὰ μὴν εἶναι ἀργά...

Ἡ μεγάλη πολιτεία ἔχει μείνει τώρα πίσω του. Οἱ μικρότερες πόλεις φεύγουν ἢ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη. Τὶς πόλεις διαδέχονται οἱ ἀτελείωτες καλλιεργημένες πεδιάδες. Ὑστερα τὰ βουνά, ὕστερα πάλι πόλεις, λίμνες ποὺ μοιάζουν σὰν θάλασσες, πεδιάδες, δάση. Σὲ λίγο, βλέπει τὶς σιδηροδρομικὰς γραμμὰς. Διακρίνει τοὺς ἀστυνομικοὺς

μὲ τὶς μοτοσυκλέττες, ποὺ ἐκτελοῦν περιπολίες καὶ πηγαίνουσιν. Ξεχωρίζει τὰ συνεργεῖα ἐρευνῆς. Χαμογελάει με κάποιον πίκρα. Ἄν εἶχαν μαντέψει, ὅπως ἐμάντεψε αὐτός, πρὸς ἄλλη κατεύθυνσι θὰ ἔπρεπε νὰ στρέψουν τὶς ἐρευνὲς τους...

Ἀλλὰ τί εἶναι πάλι αὐτό; Ξαφνικά, παύει νὰ ἔχη στραμμένη τὴν προσοχὴν του στὴ γῆ. Ἐνα ἀνατριχιαστικὸ σφύριγμα, ποὺ ἔρχεται ἀπὸ ψηλὰ, μέσα ἀπὸ τὰ πηχτὰ σύννεφα, φτάνει στ' αὐτιά του. Τὸ διαπεραστικὸ βλέμμα του στρέφεται παντοῦ καὶ ξαφνικὰ βλέπει. Ἐνα μικρὸ χαλύβδινο ἀεριοπρωθούμενο, ποὺ ἔχει σχῆμα πούρου καὶ κίτρινο χρῶμα, κατηφορίζει με μιὰν ἀπίστευτὴν γρηγοράδα κι' ἔρχεται κατ' εὐθείαν ἐπάνω του. Τὸ Γεράκι αἰσθάνεται τὸ αἷμα του νὰ παγώνη, ἀλλὰ μέσα σ' ἓνα χιλιοστό τοῦ δευτερολέπτου ξαναβρίσκει τὴν αὐτοκυριαρχία του. Κάνει μιὰ πλάγια κίνησι, παραμερίζει καὶ ἀποφεύγει τὸ χτύπημα.

Τὸ κενὸ ἀέρος, ποὺ ἀφίνει πίσω του τὸ σιδερένιο αὐτὸ τέρας με τὸ κίτρινο χρῶμα, τὸν κάνει νὰ χάσῃ πρὸς στιγμὴν τὴν ἰσοροπία του καὶ τὰ δυνατὰ ρεύματα ποὺ ἀκολουθοῦν κατόπιν τὸν ἀνατοέπουν. Ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος παίρνει μιὰ θεαματικὴ τούμπα καὶ ξαναδοῖσκει τὴν δυνατότητα πλεύσεως. Σνεδὸν ἀμέσως ὅμως τὸ χαλύβδινο ποῖρο, διαγράφοντας ἓνα τερά-

στιο τόξο, έρχεται πάλι έναντίον του.

Τò Γεράκι καταλαβαίνει. 'Ο Φόν Στροχάιτερ θέλει νά ματαιώσει την επέμβασί του! Τινάζεται πρòς τ' άπάνω, κερδίζει ύψος καί τò άεριο-προωθούμενο περνάει κάτω άπό τὰ πόδια του. Ούτε αύτή τή φορά τόν πέτυχε! 'Αλλά εκείνος πού οδηγεί δέν φαίνεται ν' άπελπίζεται. Είναι άποφασισμένος νά χτυπήση. Τò κίτρινο χαλύβδινο πούρο παίρνει τώρα κάθετη θέσι καί όρμάει πάλι πρòς τò μέρος του. Αύτή τή φορά μπλέ φλόγες τυλίγουν τò Γεράκι κι' αίσθάνεται σάν νά βρέθηκε άπότομα σέ μιá κόλασι φωτιάς. Νοιώθει νά τσουρουφλίζεται. Παίρνει μιá βαθειά άνάσσα, κλείνει τὰ μάτια γιατί οί μπλέ φλόγες τόν τυφλώνουν καί βουτάει σάν βολίδα πρòς τή γή. Ξέφυγε κι' αύτή τή φορά. Αλλά πρέπει νά τελειώνη. Κάθε στιγμή πού χάνεται είναι πολύτιμη. 'Η ταχεία άμαξοστοιχία θά πλησιάξη τώρα πρòς τή μεγάλη κρεμαστή γέφυρα του Χάρλεντορντ...

Κυττάζει τò ρολοί του. Του μένουν μόνον έπτὰ λεπτά. Αμφιταλαντεύεται. Πρέπει νά διαλέξη. Δέν ξέρει τί ακριβώς πρέπει νά κάνη. Καί νάτο πάλι τò χαλύβδινο πούρο με τò ανατριχιαστικό σφύριγμά του, πού κατευθύνεται σάν σαίτα έναντίον του ξερνώντας άπό τέσσερις σωλήνες, πού μοιάζουν με κάννες, μπλέ φλόγες! Τò Γεράκι

παίρνει τήν άπόφασί του. 'Από τήν άμυνα περνάει στήν επίθεσι! Μένει άσάλευτο καί περιμένει. 'Υστερα άπλώνει τὰ μπράτσα του καί τὰ κατεβάζει με δύναμι. Τò μικρό άεριοπροωθούμενο δέ χεται στòν χαλύβδινο θώρακά του, καθώς γλυστράει μπροστά άπ' τò Γεράκι, δυò αλληπάλληλα χτυπήματα. Είναι σά νά θρόντηξαν άπάνω του δυò σφυριά, πού ζυγίζουν χίλιους τόννους τò καθένα. Τò φοβερό χτύπημα τò αναστατώνει καί τὰ μηχανήματά του, σάν νά τὰ έπληξε κεραυνός, παύουν νά λειτουργοϋν. Μένει άκυβέρνητο καί άπό τò μεγάλο ύψος πού βρίσκεται, αρχίζει νά παίρνη βόλτες σάν μεθυσμένο καί νά πέφτῃ! Τò Γεράκι επί τέλους είναι ελεύθερο...

Τò Γεράκι σώζει άπό τò θάνατο τόν Προέδρο της 'Αμερικής

ΑΡΧΙΖΕΙ νά ταξιδεύη γοργά. Διαθέτει τώρα καί τò τελευταίο ίχνος άπό τήν υπερφυσική δύναμι πού έχει. Οί δείκτες του ρολογιού προχωροϋν. Βιάζεται. Τίποτα δέ μπορεί πιά νά συγκρατήση τόν Νέον 'Υπεράνθρωπο. Ταξιδεύει σάν άστραπή. Πιο γρηγορά άπ' τήν άστραπή. Έχει πάλι κάτω άπό τὰ πόδια του τες σιδηροδρομικές γραμμές. Τες βλέπει σάν γυαλιστερά φίδια, πού σέρνονται στò έδαφος κι' άστράφτουν στòν ήλιο. Νά καί ή γέφυρα με τò σκοτεινό βά-

παθρο. Προχωρεί. Πετάει. Τώρα βλέπει το τραίνο. Κυττάζει πάλι το ρολοί. Δεν του μένουν παρά τέσσερα ακριβώς λεπτά. Μέσα σ' αυτό το σύντομο χρονικό διάστημα, πρέπει να έχη τελειώσει. Διαφορετικά όλα είναι χαμένα...

Πραγματοποιεί μιὰ θεαματική βουτιά και πέφτει στη στήλη ενός βαγονιού. Άλλα δεν είναι το βαγόνι που τον ενδιαφέρει. Στην ατμομηχανή πρέπει να φτάση. Τον βλέπουν τώρα να βαδίζει προς τὰ εκεί. Οί αστυνομικοί και οί στρατιώτες που φρουρούν τις γραμμές τον κυττάζουν και ο αέρας γεμίζει από κραυγές καθώς περνάει ή άμαρσοτοιχία:

—Το Γεράκι!

—'Ο Νέος 'Υπεράνθρωπος!

—Για να φανή το Γεράκι κάτι σοβαρό πρέπει να συμβαίνει!...

Όλοι τον ξέρουν και καταλαβαίνουν πώς το παλληκάρι αυτό, που έχει σώσει την Άμερική τόσες φορές ως τώρα, πρέπει ναχη το λόγο του για να επέμβη. 'Ο Νέος 'Υπεράνθρωπος όμως δεν έχει καιρό να προσέξη τις κραυγές αυτές ένθουσιασμού. Προχωρεί προς το μέρος της ατμομηχανής. 'Ο αέρας από την ταχύτητα του τραινου τον χτυπάει κατάστημα και ή κόκκινη μπέρτα του άνεμίζει σαν μιὰ φτερούγα από φλόγες. Από βαγόνι σε βαγόνι. Προχωρεί. Φτάνει! Οί

θερμαστές που φουρνίζουν το κάρβουνο, οί μηχανικοί και οί οδηγοί, που τον βλέπουν ξαφνικά μπροστά τους σαν φάντασμα, τὰ χάνουν.

—Άφήστε τις θέσεις σας!, διατάζει το Γεράκι. Άφήστε τις θέσεις σας και ριχτήτε έξω απ' το τραίνο!...

Κάποιος έχει αντίρρηση. Άλλα δεν υπάρχει καιρός διαθέσιμος. Η κρίσιμη στιγμή πλησιάζει. Η γέφυρα είναι πολύ κοντά. Το Γεράκι απλώνει τὰ χαλύβδινα μπράτσα του, αρπάζει τον ένα μετά τον άλλο τους πέντε ανθρώπους που βρίσκονται στην ατμομηχανή και τους ρίχνει έξω από το τραίνο. Κατρακυλούν στο μαλακό χόρτο που υπάρχει πλάι στις γραμμές. Διαμαρτύρονται με κραυγές...

—Καλύτερα μερικές γρατζουνιές παρά ο θάνατος!, τους φωνάζει το Γεράκι καθώς ρίχνει μιὰ ματιά προς τὰ πίσω και τους βλέπει να ανασηκώνονται και να χειρονομούν και να κυττάζουν το τραίνο που φεύγει. Καλύτερα μερικές γρατζουνιές...

Ύστερα σκαρφαλώνει στην κρεμαστή σιδερένια σκάλα, τρυπώνει ανάμεσα στην ατμομηχανή και στο βαγόνι που έρχεται ακριβώς ύστερα απ' αυτήν. Με σβέλτες κινήσεις ανασηκώνει τον μεγάλο γάντζο που συγκρατεί την υπόλοιπη άμαρσοτοιχία σε έπαφή με την ατμομηχανή. Η ατμομηχανή προχωρεί τώρα μόνη. Τα υπόλοιπα βαγόν-

νια μένουν πίσω. Χάνουν ταχύτητα, αφού δεν υπάρχει πια ἡ μηχανή που τὰ σέρνει. Σταματούν πενήντα μέτρα πριν ἀπὸ τὴ γέφυρα. Ἡ ἀτμομηχανὴ ὅμως συνεχίζει μὲ μεγαλύτερη ταχύτητα τὸ δρόμο της. Τώρα βρίσκεται σχεδὸν στὴ μέση τῆς κρεμαστῆς γέφυρας...

Οἱ ἐπιβάτες τοῦ τραίνου καὶ ἡ φρουρὰ τοῦ Προέδρου τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν, ποὺ ἔχουν ἀντιληφθῇ τὸ σταμάτημα τῆς ἀμαξοστοιχίας, βγαίνουν στὰ παράθυρα. Συζητοῦν μεγαλόφωνα, ζητοῦν νὰ μάθουν, θέλουν νὰ πληροφορηθοῦν τί συμβαίνει. Καὶ τότε ξαφνικὰ βλέπουν τὸ ἀνατριχιαστικὸ θέαμα, Ἡ ἀτμομηχανή, ποὺ βρίσκεται στὴ μέση τῆς κρεμαστῆς γέφυρας τοῦ Χαρλεντοντ, ἀνατινάζεται στὸν ἀέρα σὰν πυροτέχνημα, γκρεμίζει ἕνα τμήμα ἀπὸ τὴ γέφυρα καὶ πέφτει στὸ σκοτεινὸ δάραθρο.

Ὅλοι κρατοῦν τὴν ἀναπνοή τους. Κανείς δὲ μπορεῖ νὰ καταλάβῃ. Ἕνα πράγμα μονάχα ξέρουν. Γιὰ ἕνα πράγμα εἶναι μονάχα βέβαιοι: Ὅτι, ἂν τὸ τραῖνο δὲν ἀπελευθερωνόταν ἀπὸ τὴν ἀτμομηχανὴ ἐγκαίρως, τούτῃ ἀκριβῶς τῇ στιγμῇ ὅλοι θὰ εἶχαν γίνῃ ἕνας σωρὸς ἀπὸ οἰκτρὰ παραμορφωμένα πτώματα στὸ βάθος τοῦ ἄγριου γκρεμοῦ, ποὺ χάσκει κάτω ἀπὸ τὴν κρεμαστὴ γέφυρα...

Ξαφνικὰ βλέπουν τὰ ταξιδεὺς σὰν βολίδα στὸν οὐρανὸ ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος.

Ὁ κεραυνὸς, ποὺ εἶναι κεντημένος στὸ στήθος τῆς γαλάζιας φόρμας του, καὶ τὰ μαλαματένια κρόσια τῆς κόκκινης σπέρτας του, ἀστράφτουν στὸν ἥλιο τοῦ μεσημεριοῦ...

—Τὸ Γεράκι!

Ὅλοι κυττάζουν ψηλὰ καὶ μέσα στὶς ψυχὲς τους φωντάνει ὁ θαυμασμὸς καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη. Καταλαβαίνουν πῶς τῇ ζωῇ τους τὴν χρωστοῦν σ' αὐτόν, τὸν Νέο Ὑπεράνθρωπο.

—Εἶναι πραγματικὰ ἕνας ἥρωας!, λέει μὲ συγκίνησι ὁ Πρόεδρος καὶ πίσω ἀπ' τὰ γυαλιά του τὰ μάτια του γίνονται κάπως ὑγρά. Ἕνα παλληκάρι μὲ ψυχὴ καὶ καρδιά. Ἡ Ἀμερικὴ πρέπει νὰ εἶναι ὑπερήφανη γι' αὐτόν! Καὶ ἡ Ἑλλάδα, ἡ δευτέρη πατρίδα του!

—Ὑστερα χαμογελάει.

—Μονάχα ποὺ εἶναι λίγο ἀκατάδεχτος. Ποτὲ δὲν μὰς ἄφησε νὰ μάθουμε ποίος εἶναι ἀκριβῶς καὶ ἀπὸ ποῦ παίρνει αὐτὴ τὴν καταπληκτικὴ καὶ υπερφυσικὴ δύναμι ποὺ διαθέτει...

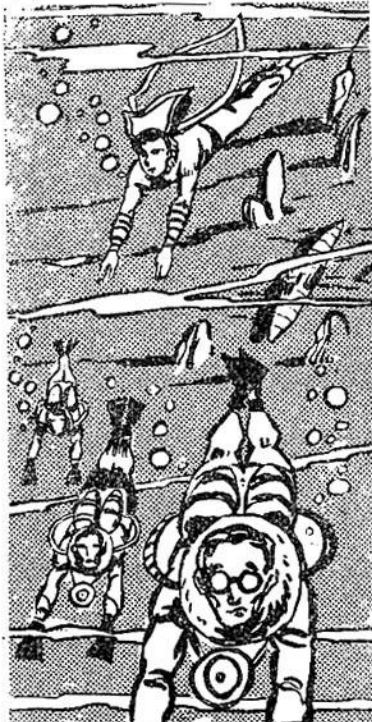
Γίνεται πάλι σοβαρὸς.

—Ὁ Θεὸς νὰ τὸν προστατεύῃ, συνεχίζει. Ὁ Θεὸς νὰ τὸν προστατεύῃ γιὰ τὸ καλὸ τῆς ἀνθρωπότητος...

Ὁ Μὰξ Ντάνν ἐξηγεῖ πῶς ἐμάντεψε τὸ σχέδιο τοῦ Στροχάιτεο

ΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ταχύπλοα στήρια τοῦ «Νταίηλου Χέραλντ» ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥ-

ρα δημοσιεύουν σὲ ἑκτακτες ἐκδόσεις τὴν ἐκπληκτικὴ εἰδησι. Ὁ Μὰκ Ντάνυ ἔχει δώσει μιὰ λεπτομερὴ περιγραφή τῶν δραματικῶν γεγονό-



Τὸ Γεράκι ἐπιτίθεται ἐναντίον τῶν Βατραχάνθρωπων!

των, ποὺ λίγο ἀκόμα καὶ θὰ ξετυλίγονταν σὲ μιὰ ἀπίστευτὴν τραγωδία μὲ ἑκατοντάδες θύματα, ἀνάμεσα στὰ ὁποῖα θὰ ἦταν ὁ Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν μὲ τὴν ἀκολουθία του. Τὰ φύλλα γίνονται ἀνάρπαστα στοὺς ὁρ-

μους καὶ οἱ ἄνθρωποι συγκεντρωνόμενοι σὲ μικροὺς καὶ μεγάλους ὀμίλους συζητοῦν καὶ σχολιάζουν τὰ γραφόμενα στὴν ἐφημερίδα. Τὸ θρυλικὸ Γεράκι εἶναι πάλι στὰ χεῖλη ὄλων.

Τὸ ἀπόγεμα, ὁ Μὰκ Ντάνυ δέχεται στὸ σπίτι τὴν ἐπίσκεψι τοῦ φίλου του, τοῦ ἀστυνομικοῦ ἐπιθεωρητοῦ Τζαίημς Στούαρτ. Εἶναι ἕνας ψηλὸς ἄντρας, μὲ γκριζοὺς κροτάφους, διαπεραστικὸ βλέμμα καὶ τετράγωνους ὠμους. Εἶναι γεροδεμένος σὰν ἕνας ταῦρος καὶ μέσα στὸ φαρδύ κοστούμι του διακρίνει κανεὶς ὅτι ὑπάρχει ἕνα κορμὶ μὲ σιδερένιους μυῶνες...

—Ἦρθα νὰ μοῦ λύσης μερικὲς ἀπορίες, Μὰκ, λέει καθὼς μπαίνει καὶ κάθεται. Εἶμαι περίεργος νὰ μάθω...

—Τί νὰ σὲ κεράσω, Τζαίημς; τὸν διακόπτει ὁ νεαρὸς δημοσιογράφος. Πάρε πρῶτα κάτι κι' ὕστερα κουβεντιά-ζουμε.

Σὲ λίγο ἡ κυρία Μάργκαρετ Ντάνυ φέρνει ἕνα καφέ κι' ἕνα βάζο μὲ γλυκό.

—Εἶναι βύσσινο ποὺ μὰς στείλανε ἀπ' τὴν Ἑλλάδα, κ. Στούαρτ, λέει στὸν ἐπισκέπτη. Δοκιμάστε νὰ μοῦ πῆτε τὴ γνώμη σας.

Ἐκεῖνος παίρνει μιὰ γεμάτη κουταλιά, τὴν καταπίνει καὶ κροταλίζει τὴ γλῶσσα του στὸν οὐρανίσκο.

—Εἶναι περίφημο!, λέει. Εὐχαριστῶ. Θὰ πάρω κι' ἄλλο λίγο...

Παίρνει μιὰ δεύτερη κουταλιά, μεγαλύτερη απ' την πρώτη, εκφράζει και πάλι τις ευχαριστίες του και αρχίζει νά ρουφάη τὸν καφέ του.

—Τώρα μπορείς νά με ρωτήσης ὅ,τι θέλεις, Τζάιμς, λέει ὁ Μάκ. Εἶμαι στὴ διάθεσί σου...

—Χμ!, Ἐν τάξει, Μάκ. Θ' ἀρχίσω νά σέ ρωτᾶω. Ἔχω μιὰ ἀπορία. Θέλω νά μάθω δηλαδή πῶς μπερδεύτηκε τὸ Γεράκι στὴν ὑπόθεσι καὶ πῶς κατάλαβε ὅτι τὸ μυστικὸ τοῦ δολοφονικοῦ σχεδίου τοῦ Στροχάιτερ βρισκόταν στὴν ἀτμομηχανή τῆς ἀμαξοστοιχίας.

Ὁ δημοσιογράφος τὸν κυττάζει μὲ τὴν ἀκρὴ τοῦ ματιοῦ του καὶ χαμογελάει.

—Τὸ Γεράκι, λέει, διαβάζει τακτικὰ ἐφημερίδες. Σήμερα τὸ πρωῒ, λοιπόν, διάβασε ἀνάμεσα στὶς ἄλλες εἰδήσεις καὶ ἓνα σύντομο τηλεγράφημα ἀπὸ τὸ Πέρδιγκτον, πού μιλοῦσε γιὰ τὸν φόνο ἐνὸς ἀγνώστου πού πήγε νά κλέψῃ κάρβουνο ἀπὸ κάποιο βαγόνι τοῦ σταθμοῦ. Αὐτὸ τοῦ ἔκανε ἐντύπωση. Ἕνας ἄνθρωπος δὲν παίζει κορώνα - γράμματα τῇ ζωῇ του γιὰ ἓνα τίποτα. Κάτι λοιπὸν ἔπρεπε νά συμβαίνει. Αὐτὸ πού εἶχε χαρακτηρισθῇ ὡς ἀπόπειρα κλοπῆς δὲν ἔπρεπε νά ἦταν... κλοπῇ. Ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος εἶχε ὑπ' ὄψι του ὅτι ἐκεῖ, στὸ Πέρδιγκτον, θὰ σταματοῦσε γιὰ νά κάνῃ ἀνθράκευσι ἢ

ταχεῖα ἀμαξοστοιχία, πού ἔφερνε τὸν Πρόεδρο ἀπ' τὸ Σικάγο στὴν Οὐάσιγκτον. Σκέφτηκε λοιπὸν κι' ἔκανε τοὺς λογαριασμοὺς στὸ μυα-



Ἡ γρεβιὰ τοῦ Νέου Ὑπεράνθρωπου τὸν χτυπάει κατὰμουτρα!

λό του. Ἦταν, ἂς ποῦμε, ἓνα σταυρόλεξο ἢ καλύτερα ἓνας γρίφος, πού ἔπρεπε νά λύσῃ. Μιὰ παλαιὰ ἱστορία τοῦ ἦρθε στὸ νοῦ. Μιὰ προσφιλὴς μέθοδος πού ἐφόρμοζαν οἱ Γερμανοὶ σαμποτέρ στὸν τελευταῖο πόλεμο εἰς ἄρος τῶν

συμμαχικών πλοίων που προσέγγιζαν σε ουδέτερα λιμάνια...

— Ποιά είναι αυτή; ρωτάει μ' ενδιαφέρον ο επιθεωρητής.

— Οί βόμβες - κάρβουνο. Ήταν μιά πραγματικά διαβολική έμπνευσι. Έκρηκτικά μηχανήματα με τεράστια καταστρεπτική δύναμι, που δεν παρόλαζαν σε τίποτα από ένα μεγάλο κομμάτι κοινού γαιάνθρακα. Οί σαμποτέρ, που μπερδεύονταν ανάμεσα στους εργάτες φορτώσεως και εκφορτώσεως, έρριχναν με τρόπο στο σωρό του κάρβουνου του καραδίου δυο - τρεις τέτοιες βόμβες. Κατόπιν, ο θερμαστής τις έρριχνε στους φούρνους μαζί με το άλλο κάρβουνο για να κάνουν τα καζάνια άτμο, να κινηθή η μηχανή και φυσικά και το πλοίο. Έν άγνοία του βέβαια. Οί σατανικές αυτές βόμβες τότε έπαιρναν φωτιά, το πλοίο ανατιναζότανε και κανείς δεν εύρισκε σωτηρία. Αυτές οί βόμβες - κάρβουνο ήρθαν στο νού του Γερακιού και κατάλαβε το σατανικό σχέδιο του Στροχάιτερ. Ένώ η άστυνομία κι ο στρατός θα έκαναν έρευνες στις γραμμές και στις γέφυρες, το μηχανήμα του θανάτου θα ήταν στην άτμομηχανή της άμαξοστοιχίας. Ο άνθρωπος λοιπόν, που είχε χαρακτηρισθή ως κοινός ψιλικατζής κλέφτης, ήταν ένας πράκτωρ του Στροχάιτερ. Έμαθε από

ποιό βαγόνι θα άνεφοδιαζόταν ή άμαξοστοιχία, έφτασε κρυφά ως εκεί, σκαρφάλωσε και ανάκατεψε στο γαιάνθρακα δυο - τρεις βόμβες-κάρβουνο. Ύστερα, θέλησε να φύγη. Άν ήταν ένας κοινός λωποδύτης, θα στεκόταν όταν τον διέταζαν να σταθή. Άλλα δεν ήθελε να τον πιάσουν. Έτρεξε, τον πυροδόλησαν και τον σκότωσαν. Πέθανε με τη δεβαιότητα ότι είχε κάνει το καθήκον του απέναντι του έγκληματία Στροχάιτερ. Το Γεράκι, λοιπόν, έλυσε το γρίφο. Έκανε μερικά τηλεφωνήματα δεξιά κι άριστερά και συγκέντρωσε τις πληροφορίες που χρειαζότανε. Η άμαξοστοιχία πήρε απ' το Πέρδιγκτον το κάρβουνο που χρειαζότανε για το ταξίδι της ως την Ουάσιγκτον. Μέσα σ' αυτό ήταν μπερδεμένες και οί βόμβες. Το κάρβουνο αυτό μπήκε στην άποθήκη νούμερο 2 της άτμομηχανής. Η χρησιμοποίησί του θα έρχιζε πέντε ή δεκα λεπτά πριν φτάση στην έναέρια γέφυρα το τραίνο. Ως εκεί, ή μηχανή έτροφοδοτείτο με ό,τι ύπόλοιπο υπήρχε στην άποθήκη νούμερο 1. Ο χρόνος λοιπόν ήταν μετρημένος. Το Γεράκι άπογειώθηκε. Όταν συνάντησε την ταχεία, είχαν ριχτή στους φούρνους της άτμομηχανής μερικές φταριές από το κάρβουνο του Πέρδιγκτον. Δεν υπήρχε άλλη λύσις. Έλευθέρωσε την καταδικασμένη άτμομηχανή

καὶ ἄφησε πίσω τὰ θαγόνια.
Τὰ ὑπόλοιπα τὰ ξέρεις.

—Ναί. Τὰ ξέρω!, συμφώνησε ὁ ἀστυνομικός. "Αν δὲν ἐπενέβαινε τὸ Γεράκι, ὁλόκληρη ἡ ἀμαξοστοιχία τρία λεπτά ἀργότερα θὰ βρισκόταν στὴ γέφυρα κι' ὅταν θὰ ἀνατιναζόταν ἡ ἀτμομηχανή, ὅλα τὰ θαγόνια θὰ κατρακυλοῦσαν μαζί με τοὺς ἐπιβάτες τους στὸ δάραθρο. Αὐτὰ τὰ ξέρω. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ δὲν ξέρω, εἶναι κάτι ἄλλο.

Σταματᾷ γιὰ ν' ἀνάψῃ τὸ τσιγάρο του καὶ κυτᾷζει λοξὰ τὸν Μὰκ Ντάνυ. Στὸ βλέμμα του ὑπάρχει ὑποψία.

—Ποιό; ρωτᾷ ὁ δημοσιογράφος.

—Πῶς ἐσὺ ξιαθες ὅλες αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες;

Ὁ Μὰκ χαμογελάει αἰνιγματικά.

—Δὲν τὸ κατάλαβες;

—Ὅχι.

—Τὸ Γεράκι ἦρθε στὸ γραφεῖο τῆς ἐφημερίδας καὶ τοῦ πῆρα συνέντευξι...

—Μὲ κοροϊδεύεις, Μὰκ;

—Καθόλου.

Σπρώχνει πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἐπιθεωρητῆ τὸ βάζο μετὶ τὸ γλυκό.

—Ἐλα, Τζαίμς, μὴ κατσουφιάζης. Δὲν ὑπάρχει λόγος! Πάρε μιὰ κονταλιά ἀκόμα βύσσινο. Κατόλαβα ὅτι σοῦ ἀρέσει. Τὴν ἄλλη φορὰ ποὺ θὰ μᾶς στείλουν δέμα' ἀπ' τὴν Ἑλλάδα, θὰ σοῦ χαρίσω ἓνα ὀλάκερο βάζο, νὰ τὸ χορτάσης!

Ὁ Μὰκ Ντάνυ διακόπτει τὸν περίπατό του καὶ τὸ Γεράκι δρᾷ!

Ο ΜΑΚ ΝΤΑΝΥ πηγαίνει τὴ μητέρα του περίπατο. Δὲν ἔχει τίποτα ποὺ ν' ἀγαπάῃ στὸν κόσμο περισσότερο ἀπὸ τὴν τρυφερὴ αὐτὴ μητερούλα, ποὺ ἐπίσης τὸν λατρεῖ καὶ τὸν καμαρώνει γιὰ τὴν παλληκαριά του καὶ τὴν τόλμη του. Στὸ βάθος ὅμως ἔχει πάντα τὸ χτυποκάρδι. Τοῦτες οἱ καταπληκτικὲς καὶ ἀπίστευτες περιπέτειες, στίς ὁποῖες μπερδεύεται κάθε τόσο ὁ γυιὸς τῆς, «ὁ μικρὸς τῆς Μὰκ», ὅπως συνηθίζει νὰ τὸν λέῃ, τὴν ἀνησυχοῦν. Τρέμει μὴπως τοῦ συμβῇ κανένα κακό.

Σήμερα ὡς τόσο, ποὺ τὸν ἔχει κοντά τῆς, εἶναι ἡσυχὴ κι' εὐχαριστημένη. Ὁ Μὰκ τὴν πηγαίνει στὸ Λούνα-Πάρκ. Ὁ Μὰκ κάθεται στὸ βολὰν τῆς μικρῆς κούρσας του καὶ δίπλα του ἐκκίνη. Στὸ πίσω κάθισμα, σὰν πολυεκατομμυριοῦχος τρισεγγονοῦ τοῦ Ἀλῆ Χάν, εἶναι ξαπλωμένος ὁ Τζίμ ὁ Γκάφας, ὁ λιχουδὴς ἀραπάκος μετὰ γουρλωτὰ μάτια. Μασαεῖ καραμέλες καὶ καμαρώνει σὰν γύφτικο σκερπάνι... Προχωροῦν μετὰ δυσκολία ἀνάμεσα στίς χιλιάδες αὐτοκίνητα, ποὺ κυκλοφοροῦν στίς μεγάλες λεωφόρους τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ξαφνικά, ὁ Γκάφας ἀνασκιρτάει. Σκύβει πρὸς τὸ μέρος τοῦ Μὰκ καὶ δειχνεὶ κάποιον ποὺ βαδίζει ἀμέρι-

μνος στο άριστερό πεζοδρόμιο.

—Νάτος!, φωνάζει. Νάτος!

—Ποιός; ρωτάει ο νεαρός δημοσιογράφος.

—'Ο άνθρωπος που μου έδωσε το κουτί με τα μπομπόνια!

—'Ο Μάκ σφίγγει τα δόντια. Γυρίζει προς το μέρος που του δείχνει ο μικρός αραπάκος.

—Είσαι βέβαιος; τον ρωτάει.

—'Οπως σέ βλέπω και με βλέπεις, κύριε Μάκ!... "Αφησέ με να κατεβώ να τον κανονίσω! Να μάθω άλλη φορά πώς πρέπει να φέρεται και να μη με περνάει έμένα για μιση μερίδα άνθρωπο!

—Φρόνιμα Τζίμ!, τον μαλώνει η κυρία Μάργκαρετ.

—Με συγχωρής, κυρία Ντάνυ. Αλλά με τρώνε τα χέρια μου. Πρέπει να δείρω κάποιονε σήμερα! Είναι μικρό τάχα αυτό που μου έκανε; Να μου δώση να φέρω στον κύριο Μάκ ένα κουτί, που άντ'ις για μπομπόνια είχε δυναμίτη; "Αφσέ με σου λέω να τον καθαρίσω!

Ξαφνικά όμως, ο νεαρός δημοσιογράφος, που έχει ζυγώσει πλάϊ στο πεζοδρόμιο, φρενάρει απότομα και το μικρό άραπάκι, που είναι όρθιο μέσα στ' αυτοκίνητο, τινάζεται προς τα πάνω και το κεφάλι του θροντάει στο καπώ του αυτοκινήτου. Χαλός καθώς είναι, νομίζει ότι κάποιος του ρίχτηκε και πέφτει

ανάσκελα στο κάθισμα.

—Βοήθεια!, φωνάζει. Βοήθεια! Μου κάνανε επίθεσι! Βοήθεια! Με φάγανε στον ύπνο. Κύριε Μάκ, σώσε με! Με δέρνουνε!

—'Ο κύριος Μάκ όμως έχει άλλο το νοῦ του. Παρακολουθεί τόν... θαυμαστή του, που θέλησε να τον τινάξει στον άέρα! Κατεβαίνει διαστικά άπ' τ' αυτοκίνητο και παραδίνει στη μητέρα του το δολάν.

—Πάρε τον Τζίμ μαζί σου, τής λέει, και πήγαινε στο Λούνα - Πάρκ. "Αν τελειώσω σύντομα, θαρθώ να σ'ς συναντήσω. "Αν όχι, θα επιστρέψω κατ' εῤθειαν σπίτι. Γεια σου, γλυκειά μητερούλα.

—'Εκείνη θέλει να τον έμποδίσῃ. Αὐτός όμως τής δίνει ένα πεταχτό φιλή και χάνεται ανάμεσα στο πλήθος παρακολουθόντας τον άνθρωπο. Είναι ένας μάλλον λιγνός άνθρωπάκος με γυαλιά και κατεβαστή ρεπούμπλικα. Κάθε τόσο, κυττάζει το ρολόϊ του και ταχύνει το δῆμα. Κατεβαίνει πρὸς τῖς μεγάλες προκυμαίεσ τοῦ λιμανιοῦ. 'Εκεῖ σέ κάποια πάροδο, ανάμεσα στα μεγάλα συγκροτήματα τῶν ἀποθηκῶν, τὸν χάνει. "Υστερα ἀπὸ λίγο οὖως, τὸν ξαναβλέπει νὰ γυρίζει πίσω. 'Ο Μάκ τρυπώνει στὴν κώχη μιᾶς μεγάλης πόρτας. Περνάει ἀπὸ μπροστά του χωρὶς νὰ τὸν δῇ. Τὸν παίρνει πάλι ἀπὸ πίσω. Αὐτὴ τῇ φορᾷ μπαίνει στὴ «Χρυσὴ "Αγκυ-

ρα», ένα καπηλειό όπου μαζεύονται όλα τα κατακάζια του λιμανιού.

Ο νεαρός ήρωας μας δεν θέλει να μπη μέσα. Φοβόται μήπως ο άγνωστος τόν αναγνωρίσει, όποτε όλα πάνε χαμένα. Στο μεταξύ έχει αρχίσει να νυχτώνη. Παρακολουθεί από το χαμηλό παράθυρο. Τόν βλέπει να κάθεται σ' ένα τραπέζι, να πίνη και να μιλά με κάποιους, που από τόν ντύσιμό τους φαίνονται ναυτικοί. Ή κουδέντα αυτή τραβάει πολύ, αλλά ο Μάκ δεν χάνει τήν ύπομονή του. Ο έπιμένων νικά! Περιμένει. Καί νάτος πάλι, ύστερα από μιá ώρα, ο λιγνός άνθρωπος με τὰ γυαλιά. Βγαίνει στο δρόμο. Ο Μάκ, που παραμονεύει σέ μιá σκοτεινή γωνιά, βλέπει τώρα πώς δεν είναι μόνος. Τόν συνοδεύουν δυό γιγαντώσωμοι άντρες με μπλε φανέλλες και κασκέτα. Δίπλα σέ μερικές μαοῦνες είναι μιá βενζινάκατος. Πηδούν μέσα και τὸ μικρὸ σκάφος ξεκινάει άμέσως πρὸς τήν έξοδο τοῦ λιμανιού, αφήνοντας πίσω του ένα βουνό από άφρούς.

Ο Μάκ Ντάνυ φέρνει τή μπλε πέτρα τοῦ δαχτυλιδιού στο στόμα. Σε μισό δευτερόλεπτο τὰ μπράτσα του δένονται σάν τὸ άτσάλι και τὸ κορμί του τυλίγεται σ' έναν όορατο άτρωτο θώρακα. Τὸ σπὸρ κοστοῦμι του χάνεται και τή θέσι του παίρνουν ή μπλε φόρμα και ή κόκκινη μπέρτα με τὰ χρυσά κρόσια.

Σηκώνει τὰ χέρια και τινάζει τὰ πόδια. Τὸ Γεράκι άπογειώνεται μέσα στη νύχτα.

Τώρα πετάει πάνω από τή θάλασσα. Βλέπει πάλι τή βενζινάκατος. Έχει βγῆ άπ' τὸ λιμάνι και τραβάει στ' άνοιχτά. Χοροπηδάει στα μεγάλα κύματα τοῦ Ἀτλαντικού σάν καρυδότσουφλο, αλλά δεν σταματάει τὸ ταξίδι της. Έχει περάσει σχεδόν μιá ώρα, όταν τὸ Γεράκι διακρίνει κάτι που τόν παραξενεύει. Ένα κόκκινο φῶς αναβοσβύνει στο σκοτάδι τρεῖς φορές. Από τή βενζινάκατος άπαντούν μ' ένα πράσινο φῶς, που αναβοσβύνει έπίσης τρεῖς φορές. Είναι φανερό πὸς πρόκειται γιά κάποιο σύνθημα. Ο Νέος Ὑπεράνθρωπος έντείνει τήν προσοχή του...

Κατεβαίνει πιὸ χαμηλά. Τώρα μπορεί να διακρίνη καλύτερα. Ένα μεγάλο χαλύδδινό πούρο λικνίζεται στην έπιφάνεια τής θάλασσας. Είναι κατασκότεινο και μοιάζει μ' ένα τεράστιο κήτος που άναπαύεται στα κύματα.

—Χμ! Καλά τὸ μάντεψα, λέει μέσα άπ' τὰ δόντια του. Ο... θαυμαστής μου είναι άνθρωπος τοῦ Στροχάιτερ. Αυτό τὸ χαλύδδινό τέρας άνήκει στο στόλο τοῦ μέλλοντος Ἀρχοντος τοῦ Κόσμου... Τί να μαγειρεύουν τάχα άπόψε; Δεν θ' άογήσω να τὸ μάθω...

Η βενζινάκατος πλησιάζει τὸ χαλύδδινό πούρο. Πέφτει δίπλα. Ένα μικρὸ πορτάκι άνοίγει και στο φῶς ενός

προβολέως, πού έρχεται από τό έσωτερικό του σκάφους, βλέπει τόν άνθρωπο μέ τά γυαλιά νά έπιβιβάζεται. Ή πόρτα ξανακλείνει και γίνεται σκοτάδι. Τό Γεράκι βλέπει τήν βενζινάκατο μέ δυό μόνο αυτή τή φορά έπιβάτες, νά κάνη στροφή και νά γυρί-ζη πρòς τό λιμάνι.

Τό σκάφος πού έχει τό σχήμα του πούρου αρχίζει νά βυθίζεται. Προκειται λοιπόν για ύποβρύχιο! Τό Γεράκι θά πρέπει τώρα νά δράση κάτω από τήν επιφάνεια τής θάλασσας. Και τά νερά αυτή τή νύχτα θά είναι σίγουρα παγωμένα. Άλλά ό άόρατος θώρακας προστατεύει τόν Νέο Ύπεράνθρωπο. Παίρνει μια βόλτα στον άέρα και, μέ τεντωμένα τά χέρια και τό κεφάλι πρòς τά κάτω, πραγματοποιεί μιá θεαματική βουτιά. "Υστερα από μισό δευτερόλεπτο βρίσκεται κάτω άπ' τήν επιφάνεια τής θάλασσας. Είναι πραγματικά κάτω τό καταπληκτικό! Αισθάνεται νά κινηται μέ τήν ίδια άνεσι, όπως και στον άέρα. Αναπνέει σαν ένα μεγάλο ψάρι. Τά πνευμόνια του, όταν βρίσκεται στο νερό, λειτουργούν σαν βράγχια ψαριού. Κρατούν — χάρις στην επίδρασι του μαγικού υγρού — τό όξυγόνο και δνάζουν πάλι τό νερό, άκριβώς όπως συμβαίνει μέ τά ψάρια. Μέ τά μάτια άνοιχτά ψάχνει, προσπαθώντας νά διακρίνη τό μυστηριώδες ύποβρύχιο. Δέν άργεί και πολύ. Τό χα-

λύβδινο πούρο, τώρα πού βρίσκεται βυθιστά στο νερό, έχει άνάψει δυό μεγάλους, ηλεκτρικούς προβολείς πού φωτίζουν τό δρόμο του. Μοιάζουν μέ δυό φωτεινά μάτια, πού μεταβάλλουν τό σκοτάδι του βυθού σε ήλιόλουστη μέρα...

Τό Γεράκι, φροντίζοντας νά βρίσκεται πάντοτε έξω άπ' τήν περιοχή πού φωτίζουν οι προβολείς, αρχίζει νά ταξιδεύη παράλληλα μέ τό ύποβρύχιο. Δέν τόν έχουν άντιληφθῆ. Μεγάλοι καρχαρίες και άλλα τέρατα του βυθού περνούν πλάι του, αλλά δέν τολμούν νά τόν πλησιάσουν. Τόν βλέπουν μ' έντρομο βλέμμα. Είναι ή πρώτη φορά πού συναντούν στο βασίλειό τους ένα τόσο παρόξενο ψάρι μέ μπλε και κόκκινα χρώματα, πού δέν φαίνεται νά τά λογαριάζη. Φαβούνται και βιαστικά άπομακρύνονται...

Ή Νέος Ύπεράνθρωπος πιλεύει μ' ένα τέρας των βυθών

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ κάτω από τήν επιφάνεια τής θάλασσας κρατάει πιò πολύ από μια ώρα. Και ξαφνικά τό ύποβρύχιο σταματάει. Οί προβολείς σβύνουν. "Ο βυθός γεμίζει πάλι σκοτάδι και ήσυχία. "Ο Νέος Ύπεράνθρωπος μέ μερικές άπλωτές πλησιάζει τό χαλύβδινο κήτος. Από κάποιο φινιστρίνι, πού προστατεύεται από ένα χοντρό κρύσταλλο, βγαίνει μιá θαμπή άνταύγεια φωτός. Τό Γεράκι

ἀθόρουδα σέρνεται ἀπάνω στὸν παγωμένο χάλυβα καὶ φτάνει στὸ μέρος πού φωτίζεται. Ἀπὸ ἐδῶ μπορεί νὰ ρίξει μιὰ ματιά στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ὑποβρυχίου. Ἐνα παρὰ ξενο χαμογελο σχεδιάζεται στὸ προσώπῳ του. Ὁ Φὼν Στροχαΐτερ, ὁ σατανικὸς ἐγκληματίας πού θέλει νὰ καταστρέψει τὶς Ἠνωμένες Πολιτεῖες, βρίσκεται ἐκεῖ. Κρατᾷ ἓνα χαρτί στὸ χέρι καὶ μιλάει σὲ πέντε ἀνθρώπους, πού φοροῦν ναυτικὴ στολὴ καὶ ἔχουν στὰ πηλίκιά τους, ἀντὶ γιὰ κορώνα, κεντημένο ἓνα φίδι πού τυλίγεται γύρω ἀπὸ τὴ Γῆ. Τὸ σύμβολο πού διάλεξε γιὰ κορώνα ὁ σατανικὸς κακοῦργος, πού ὀνειρεύεται νὰ γίνῃ ὁ Ἀρχοντας τοῦ Κόσμου...

Κρατᾷ τὸ χαρτί, μιλάει καὶ δείχνει ὠρισμένα σχέδια πού ὑπάρχουν σ' αὐτό. Καὶ ἐκεῖνοι πού τὸν περιτριγυρίζουν φαίνονται νὰ τὸν ἀκούνε μὲ προσοχή. Πού καὶ πού, κάποιος ἀπ' αὐτοὺς ρωτᾷ κάτι καὶ ὁ Στροχαΐτερ ἐξηγεῖ. Τὸ Γεράκι καταλαβαίνει πὺς κάποιο καινούργιο ἐγκλημα ἐτοιμάζουν, ἀλλὰ δὲ μπορεί νὰ ξέρῃ τί ἀκριβῶς... Παρακολουθεῖ καὶ βασανίζει τὸ μυαλό του. Καί, καθὼς ἔχει ἐντείνει ὅλη τὴν προσοχή του καὶ ἔχει καρφώσει τὰ μάτια στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ὑποβρυχίου, δὲν ἀντιλαμβάνεται ἕναν ὑπουργὸ ἐχθρὸ πού τὸν πλησιάζει...

Ἔτσι ἀκίνητος, ξαπλωμένος ἀπάνω στὴ ράχη τοῦ χα-

λύδινου πούρου, δὲν μπορεί πιά νὰ τρομάξῃ τὰ τέρατα τοῦ βυθοῦ. Κι' ἓνα ἀπ' αὐτὰ τὸν ζυγώνει ἀθόρουδα καὶ ὑπουργοῦ. Τὸ Γεράκι αἰσθάνεται ξαφνικὰ κάτι βαρὺ νὰ πέφτῃ ἀπάνω του, νὰ κουλουριάσῃ γύρω ἀπ' τὴ μέση του καὶ νὰ τὸν τραβᾷ μακριὰ ἀπ' τὸ ὑποβρύχιο. Εἶναι τὸ πλοκάμι ἐνὸς φοβεροῦ χταποδιοῦ, πού ἔχει πάχος τρεῖς φορές περισσότερο ἀπὸ τὸ μπράτσο ἐνὸς ἀνθρώπου. Βλέπει τὸ μεγάλο ἀποκρουστικὸ κεφάλι τοῦ σκόθιο τοῦ νεροῦ καὶ τὰ μάτια του πού φεγγοβολᾶνε μὲ ἔχθρα. Προσπαθεῖ ν' ἀπολλαγῇ ἀπὸ τὴ θανάσιμη αὐτὴ περίπτωσι καὶ παλεύει ἀπεγνωσμένα, μὰ οἱ μεγάλες δυνάμεις τοῦ πλοκάμιου ἔχουν κολλήσει ἀπάνω του καὶ δὲν τὸν ἀφίουν. Ἄν εἶχε τουλάχιστον ἓνα μαχαίρι μαζί του! Ὅμως δὲν ἔχει καὶ τὸ τεράστιο χταπόδι, πού τὸν κρατᾷ αἰχμάλωτο, τὸν σέρνει ὅλο καὶ πιὸ βαθειά. Καὶ δὲν εἶναι μόνο αὐτό. Τὸ θαλασσινὸ τέρας, βλέποντας τώρα τὴν ἀντίστασι τοῦ θυματοῦ του καὶ καταλαβαίνοντας ὅτι ἔχει νὰ κἀνῃ μ' ἓναν σοδαρὸ ἀντίπαλο, στέλνει ἀπάνω στὸ Γεράκι καὶ ἄλλα πλοκάμια. Εἶναι πραγματικὰ μιὰ φοβερὴ στιγμή γιὰ τὸν Νέον Ὑπεράνθρωπο...

Τινάζεται, φέρνει βόλτες, ἀναποδογυρίζεται, παίρνει ἀκροβατικὲς τούμπες μέσα στὸ νερὸ καὶ σ' αὐτὴ τὴν ἀπελπισμένη προσπάθειά του

παρασύρει και τὸ χταπόδι που ὅμως δὲν ἐννοεῖ νὰ τὸν ἀφήσῃ. Τὰ σιδερένια δάχτυλα τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ του τυλίγονται γύρω ἀπὸ ἕνα πλοκάμι καὶ σφίγγονται σὰν μιὰ ἀτσάλινη τανάλια. Μὲ τὸ ἀριστερὸ φουχτιάζει τὴν ἄλλη ἀκρῇ. Οἱ δεντοῦζες ξεκολλᾶνε ἀπ' τὸ κορμί του καὶ τὰ πλοκάμι σὰν πληγωμένο φίδι ἀπομακρύνεται ἀπὸ πάνω του καὶ κουλουριάζεται. Ἀλλὰ ὑ-



Μιὰ γροθιά καὶ τὸ διάφανο κράνος τσακίζεται!

πάρχουν ἄλλα ἑπτὰ πλοκάμια πού τὸν παιδεύουν. Τὸ ἕνα ἀπ' αὐτά, τὸ πιὸ ἰσχυρό, σέρνεται στὸ στήθος του καὶ ζητάει νὰ τυλιχτῇ στὸ λαιμό του. Τὸ Γεράκι βγάζει μιὰ κραυγὴ λύσσης. "Ὀχι, δὲ θὰ τὸ ἀφήσῃ. Ἄν δὲν τὰ καταφέρῃ κι' αὐτὴ τὴ φορά, εἶναι χαμένος. Ἀνατριχιάζει σὲ τοῦτη τὴν ἰδέα καὶ τὰ μάτια του γεμίζουν ἀπὸ ἕναν ἀπερίγραπτο τρόμο, καθὼς βλέπει ὅτι, σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ, τὸ τεράστιο χταπόδι, παρ' ὅλη τὴν ὑπερανθρώπη ἀντίστασί του, τὸν παρασύρει ὅλο καὶ πιὸ πολὺ στὸ ἀνοιγμα μιᾶς σκοτεινῆς σπηλιάς, πού εἶναι σίγουρα ἡ κρυψώνα του...

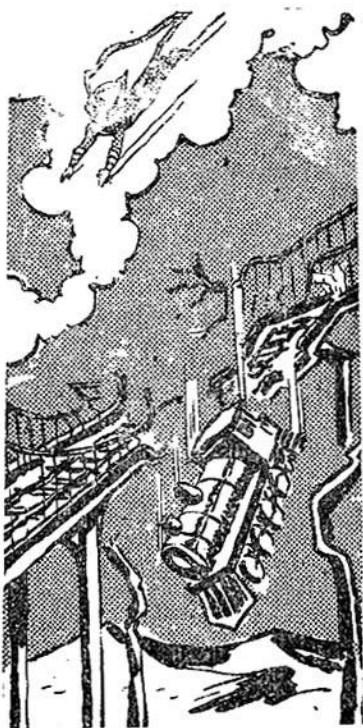
Τότε τὸ Γεράκι... δαγκώνει! Πῶς δὲν τὸ εἶχε σκεφτῇ νωρίτερα; Οἱ μασέλες του ἔχουν ἀνυπολόγιστη δύναμι καί, τὰ δόντια, πού εἶναι κοφτερά σὰν τὴν αἰχμὴ ἐνὸς ξυραφιοῦ καὶ ἰσχυρότερα ἀπὸ τὸ βαμμένο ἀτσάλι, μπαίνουν σ' ἐνέργεια. Τὸ πλοκάμι πού ζυγώνει στὸ λαιμό του πέφτει στὸ δόκανο. Ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος ἀνοίγει καὶ κλείνει τὸ στόμα. Ἕνας σπασμὸς ἔρχεται ἀπὸ τὸ μέρος τῆς κεφαλῆς τοῦ χταποδιοῦ. Τὸ θαλασσινὸ τέρας σπαράζει. Ἕνα δεύτερο πλοκάμι πέφτει στὰ δόντια τοῦ Γερακιοῦ. Σὲ μισὸ δευτερόλεπτο ἔχει παραλύσει... Τὰ ὑπόλοιπα χαλαρώνουν τὸ σφίξιμο. Τώρα κινεῖται πιὸ ἄνετα ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος καὶ δὲν τοῦ μένει πολλὴ δουλειά...

Μισοπεθαμένο, τὸ τεράστιο χταπόδι τρυπώνει στὴ φωλιὰ του καὶ τὸν ἀφίνει ἐλεύθερο. Τὸ Γεράκι παίρνει μιὰ θαβειὰ ἀναπνοή. Τὰ πνευμόνια του γεμίζουν νερό, μὰ χάρις στὶς θαυματουργές ιδιότητες ποὺ τοῦ δίνει τὸ μαγικὸ ὕκρὸ τῆς μπλὲ πέτρας τοῦ δαχτυλιδιοῦ, κρατάει μονάχα τὸ ὀξυγόνο καὶ ξεφυσώντας βγάζει ἀπὸ τὸ στόμα τὸ ὑπόλοιπο νερό.

Οἱ Βατραχάνθρωποι τοῦ Γερμανοῦ καὶ οἱ ὠρολογιακὲς δόμβες

ΠΑΙΡΝΕΙ ἔτσι μιὰ θαβειὰ ἀνάσα καὶ ἀνεβαίνει σὰ βολίδα πάλι πρὸς τὰ πάνω. Τὸ ὑποβρύχιο θρίσκεται πᾶν τοτε στὴν ἴδια θέσι. Ἀσάλευτο καὶ σκοτεινὸ σὰν ἓνα πεθαμένο τέρας. Τὸ Γεράκι ἐτοιμάζεται νὰ ζυγώση πάλι στὸ φινιστρίνι, ἀλλὰ δὲν προφταίνει. Ἀκούγεται ἓνα ὑπόκωφο μουγγρητό, σὰν νὰ δουλεῦη μιὰ μεγάλῃ τροχαλία, καὶ ξαφνικὰ μιὰ σιδερένια πόρτα ἀνοίγει στὸ πλάι τοῦ χαλύβδινου πούρου. Τώρα βλέπει καθαρά. Ἕνας, δύο, τρεῖς, πέντε «βατραχάνθρωποι» βγαίνουν ἀπ' αὐτὴ τὴν πόρτα καὶ ἀρχίζουν νὰ ταξιδεύουν μὲ ἀργὲς κινήσεις. Ἡ πόρτα ξανακλείνει, χάνεται τὸ φῶς ποὺ ἔβγαине ἀπ' τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ὑποβρυχίου καὶ ξαναγίνεται σκοτάδι...

—Οἱ Βατραχάνθρωποι !, λέει ξαφνιασμένος ὁ Νέος



Ἡ ἀ. μηχανὴ πέφτει γότε στὸ τρομερὸ βάραθρο!

Ὑπεράνθρωπος. Ποὺ τάχα πηγαίνουν καὶ ποιό καινούργιο ἔγκλημα προετοιμάζουν γιὰ λογαριασμὸ τοῦ Φὸν Στροχάιτερ;

Εἶναι ἄνθρωποι μὲ εἰδικὲς στολὲς ἀπὸ ἀδιαπέραστο ἀπ' τὴν ὑγρασία ὕφασμα, μὲ γυὰ λινες περικεφαλαίες καὶ μὲ ἀναπνευστικὲς συσκευές, ποὺ περιέχουν ὀξυγόνο, στὴν πλάτη. Στὰ χέρια καὶ στὰ πόδια ἔχουν περασεὶ φτερούγες ἀ-

πὸ χοντρὸ καουτσούκ, πού τοὺς δίνουν τὴν δυνατότητα νὰ κινούνται ἄνετα καὶ νὰ ταξιδεύουν μέσα στὸ νερὸ χωρὶς μεγάλη προσπάθεια. Ὁ καθένas ἀπ' αὐτοὺς ἔχει κρεμασμένο στὸν ὤμο ἓνα σακκίδιο, μέσα στὸ ὁποῖο φαίνεται πὺς ὑπάρχουν βαρεῖα ἀντικείμενα.

Τὸ Γεράκι παραμονεύει μ' ἄγρυπνο μάτι. Τοὺς ἀφίνει νὰ προχωρήσουν λίγο καὶ ἀρχίζει νὰ τοὺς παρακολουθεῖ. Προχωροῦν περίπου μισὸ χιλιόμετρο κι' ὕστερα ἀρχίζουν ν' ἀνεβαίνουν πρὸς τὴν ἐπιφάνεια. Ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος κυττάζει πρὸς τ' ἄπάνω. Βρίσκονται τώρα, ὅπως λογαριάζει, σὲ βάθος λιγώτερο ἀπὸ δεκαπέντε μέτρα. Ὡς ἐδῶ κάτω, φτάνει σὲ τεθλασμένες γραμμές, τὸ φῶς πὺ ὑπάρχει στὴν ἐπιφάνεια, τὸ δυνατό βλέμμα του, πὺ διαπερνάει καὶ τὸ πιὸ βαθύ σκοτάδι, μπορεῖ τώρα νὰ διακρίνῃ τὴν ἀκριβῶς συμβαίνει πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του. Ὑπάρχουν ἐκεῖ ἀγκυροβολημένα πέντε μεγάλα σκάφη, πὺ εἶναι ἑορταστικὰ φωταγωγημένα... Βλέπει τὶς σκοτεινὲς κοιλιές τοὺς καὶ διακρίνει τὰ φῶτα στὰ καταστρώματά τους. Μία ἰδέα σφηνώνεται στὸ μυαλό του. Ἀλλὰ θέλει πρῶτα νὰ βεβαιωθῇ. Μὲ μιὰν ἐλαφρὰ κίνησι τῶν ποδιῶν καὶ τῶν χειρῶν του ἀνεβαίνει στὴν ἐπιφάνεια. Τὸ βλέμμα του διαγράφει ἓνα δίσαπτό τόξο, καθὼς δγάζει ἔξω

ἀπ' τὸ νερὸ γιὰ μιὰ στιγμή τὸ κεφάλι του.

Καλὰ τὸ εἶχε μαντέψει ! Ἐδῶ εἶναι ὁ τρίτος πολεμικὸς ναύσταθμος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν! Πέντε μεγάλα καταδρομικά βρίσκονται στὸν ὄρμο καὶ ἄλλα μικρότερα πολεμικά σκάφη. Βενζινακατοὶ, γεμάτες ἀξιοματικούς μὲ μεγάλες στολές, πηγαίνοντας ἀπὸ τὴν ξηρὰ στὰ πλοῖα. Ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος τώρα θυμάται. Ἡ σχετικὴ εἶδησι δημοσιεύθηκε πρὶν τρεῖς μέρες στὶς ἐφημερίδες. Ἀπόψε γίνεται μιὰ μεγάλη δεξίωσις στὸν τρίτο πολεμικὸ Ναύσταθμο. Εἶναι προσκαλεσμένοι νὰ ὑπάρχουν, ἀντιναύαρχοι, ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ μὲ τὶς κυρίες τοὺς καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι. Ἡ ἀφρόκρεμα τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ τῆς Οὐάσιγκτον βρίσκεται μέσα στὰ πλοῖα αὐτὴ τὴν ὥρα...

Ὁ Στροχάϊτερ λοιπὸν ἔχει τὸ λόγο του, πὺ στέλνει τοὺς πέντε αὐτοὺς Βατραχάνθρωπους πρὸς τὰ ὕφαλα τῶν πλοίων. Τὸ χαρτί, πὺ κρατοῦσε πρὶν λίγη ὥρα στὰ χεῖρα του, ἦταν σίγουρα ἓνα σχέδιο πὺ σημείωνε τὴ θέσι καθε σκάφους.

Τὸ Γεράκι ξαναβουτάει μέσα στὸ νερὸ. Βρίσκεται πάλι δέκα μέτρα κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια. Οἱ πέντε Βατραχάνθρωποι ἔχουν σκορπίσει τώρα. Ὁ καθένas ἀπ' αὐτοὺς ἔχει διαλέξει ἓνα πλοῖο καὶ γλυστράει πρὸς τὴν καρένα του. Ἐνα πλοῖο ὁ καθένas!

Βλέπει τον πρώτο να ξεκούμπων το σακκίδιο που κρέμεται απ' τον ώμο του. Βγάζει ένα στρογγυλό αντικείμενο τρεις φορές πιο μεγάλο από ένα κοινό ποτοκάλι και ζυγώνει το σκάφος με αργές κινήσεις. Όταν φτάνη στα ύφαλα πιέζει ένα κουμπι κι' ένα κομμάτι ισχυρά μαγνήτη πετάγεται απ' τα πλάγια του σιδερένιου ποτοκαλιού.

—Μιά ωρολογιακή βόμβα!, κάνει το Γεράκι. Μιά ωρολογιακή βόμβα με μαγνήτη!

Μέσα σ'ε μισό χιλιόστο του δευτερολέπτου το άκονισμένο μυαλό του ζυγιάζει την απόστασι. 'Ο Βατραχάνθρωπος άκουμπάει τον μαγνήτη στα ύφαλα του πολεμικού. 'Η βόμβα, που μπορεί ν' ανατινάξη το σκάφος και ν' αποσκορπίση το θάνατο σ'ε εκατοντάδες ανθρώπους, έχει κολλήσει τώρα σ'αν βεντούζα στο πλοίο. Το ρολόι, που δουλεύει μέσα στα σπλάχνα της, έχει κουρδισθ'ε έτσι, που σ'ε ένα ώρισμένο χρονικό διάστημα, ύστερα από ένα τέταρτο, από μισή ώρα το πολύ, θ'α φέρη την έκρηξι. Άμεσος κίνδυνος πρὸς το παρόν δεν υπάρχει. Γιατί οί Βατραχάνθρωποι θ'α πρέπει ν' έχουν απομακρυνθ'ε αρκετά και μαζί μ' αυτούς και το υποδρύχιό τους, όταν θ'α ανατιναχθ'ουν τα πλοία. Διαφορετικά κινδυνεύουν ν' πέσουν κι' αυτοί θύματα του εγκληματικού έργου τους...

Σ'αν σ'αίτα όρμαίει το Γε-

ράκι. Οί άτσαλένιοι μυῶνες του συσπώνται νευρικά. 'Ο Βατραχάνθρωπος τον βλέπει και γυρίζει ξαφνιασμένος. Μέσα από τη γυαλινή σφαίρα φαίνεται το πρόσωπό του που έχει πάρει μι'α άγρια έκφρασι. 'Η σιδερένια γροθιά του Νέου Υπεράνθρώπου σηκώνεται και πέφτει βαρεία στο γυαλί που τον προστατεύει. Άλλά τούτο το πράγμα... δεν είναι γυαλί! Είναι μι'α πλαστική, διαφανής ύλη, πιὸ ισχυρή από το χάλυβα! Το χέρι του Γερακιού ξανασηκώνεται. Άλλά ό Βατραχάνθρωπος, ξέροντας τώρα με ποιόν έχει ν' άκνη, γλυστράει πρὸς τα κάτω και ξεφευγει. Γέρνει πλάγια, ανατινάξει το νερό με τα λατινιχένια φτερά των ποδιών του και απομακρύνεται. Άλλά σ'ε λίγο ξαναγυρίζει. Την ίδια στιγμή μι'α κίτρινη φλόγα χτυπάει κατάστηθα τον Νέο Υπεράνθρωπο. Είναι ένας κεραυνός που φεύγει από ένα παράξενο όπλο που κρατάει στα χέρια του ό συμμορίτης του Στροχάιτερ! Το Γεράκι όμως είναι άτρωτο. 'Ο άόρατος θώρακας τον προστατεύει. Διπλώνει τα γόνατά του και όρμαίει σ'αν άστραπή άπάνω στ'ον όπλισμένο αντίπαλό του. 'Η γροθιά του τούτη τη φορά δε λαθεύει. Πηγαίνει κατ' ευθείαν στο στομάχι. 'Ο Βατραχάνθρωπος παίρνει μι'α βόλτα και η κίτρινη φλόγα χάνεται. Την ίδια στιγμή το άλλο χέρι του Γερακιού γαντζώνεται σ'την

ἀναπνευστική συσκευή που ἔχει ὁ κακούργος στὴν πλάτη καὶ μὲ μιὰν κίνησι, χωρὶς μεγάλη προσπάθεια, τὴν ξεκολλάει ἀπὸ πᾶν του. Οἱ σωλῆνες ποὺ τροφοδοτοῦν μὲ ἀέρα τὴν σφαῖρα μὲ τὴν πλαστική ὕλη, κομματιάζονται. Ὁ Βατραχάνθρωπος δὲ μπορεῖ πιά ν' ἀναπνεύσει. Εἶναι χαμένες...

Τὸ Γεράκι τὸν ἀφίνει. Μὲ δυὸ ἀπλωτὲς φτάνει τὸ πλοῖο. Τὰ δάχτυλά του τυλίγονται στὴν δόμβρα. Τὴν τραβάει μὲ δύναμι καὶ τὴν ἀφίνει νὰ κυλήσῃ στὸν βυθό. Ἀλλὰ δὲν ἔχει τελειώσει ἀκόμη. Τὸ χαμόγελο ποὺ πάει ν' ἀνθίσῃ στὰ χεῖλη του, σβύνει. Οἱ τέσσερις Βατραχάνθρωποι ποὺ εἶδαν τὴν κίτρινη φλόγα τοῦ ὅπλου καταλαβαίνουν πὼς κάτι σοβαρὸ πρέπει νὰ συμβαίνει καὶ ταξιδεύουν τώρα μὲ διαστικές κινήσεις πρὸς τὸ μέρος του. Κρατοῦν στὰ χέρια τους ἀκόμα τὶς ωρολογιακὲς δόμβες. Δὲν πρόφτασαν νὰ τὶς κολλήσουν στὰ πλοῖα. Προτιμοῦν νὰ τελειώσουν πρῶτα μ' αὐτὸ τὸ παράξενο φάντασμα, ποὺ ξεφύτρωσε μπροστὰ τους κι ἔχει θέσει κιόλας ἐκτὸς μάχης ἕναν σύντροφό τους... Ὑστερὰ ἔχουν καιρὸ νὰ ἐκτελέσουν τὴ διαταγὴ τοῦ Στραχάιτερ.

Τὸ Γεράκι ὅμως δὲν τοὺς περιμένει. Πραγματοποιεῖ μιὰ τολμηρὴ κατάδυσι, περνάει κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους καὶ ἀναδύεται πίσω τους. Πρὶν προφτάσουν νὰ γυρίσουν, δυὸ σιδερένια σφυριά,

οἱ χαλύβδινες γροθιές του, πέφτουν στὶς σφαῖρες μὲ τὴν πλαστικὴ ὕλη ποὺ προστατεύουν τὰ κεφάλια τῶν δυὸ ἀπ' αὐτοὺς. Τούτῃ τῇ φορὰ ξέρει πὼς πρέπει νὰ χτυπήσῃ. Οἱ περικεφαλαῖες ἀνοίγουν στὰ δυό. Οἱ δυὸ Βατραχάνθρωποι ρουφοῦν ἅπληστα τώρα τὴν ἀλμυρὴ θάλασσα καὶ ταξιδεύουν μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὸ βυθό. Ἐχουν ξεφλήσει μὲ τὴ ζωή!...

Τώρα εἶναι ἡ σειρά τοῦ τέταρτου. Ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος τὸν βλέπει ποὺ ἔρχεται ἀπᾶν του. Τὸν ἀφίνει νὰ πλησιάσῃ. Μὲ μιὰ μελετημένη ἀπὸ πρὶν κίνησι παίρνει θέσι πλάγια καὶ κλειδώνει στὶς ἀρπάγες τῶν μπράτσων του τὸ δεξιὸ του χέρι ποὺ κρατᾶ ἕνα κοφτερὸ στιλέτο. Μιὰ κίνησι ἀκόμα καὶ τὸ ὠπλισμένο χέρι τοῦ κακούργου σπάει στὰ δυό. Τὸν βλέπει πίσω ἀπὸ τὴ γυάλινη σφαῖρα νὰ ξεφωνίξῃ. Μιὰ γροθιά ἀκόμα στὴν ἀναπνευστικὴ συσκευή καὶ ὁ τέταρτος Βατραχάνθρωπος ταξιδεύει γιὰ τὴν κόλασι...

«Φὸν Στροχάιτερ, ψηλά τὰ χέρια! Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ σὲ ὠσῇ!»

ΤΩΡΑ εἶναι ἡ σειρά τοῦ τελευταίου. Τοῦτος ἐδῶ ὅμως ἔχει χάσει κάθε ἐλπίδα πὼς μπορεῖ νὰ παλαίψῃ μὲ τὸ Γεράκι. Προτιμᾶει νὰ φύγῃ. Ἀπομακρύνεται κοινῶντας διαστικὰ χέρια καὶ πόδια. Ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος

έτοιμάζεται νὰ ἐπιτεθῇ. Με-
ρικὲς ἀπλωτὲς καὶ μιὰ γρο-
θιά στὴ σφαίρα μὲ τὴν πλα-
στικὴ ὕλη!... "Ὑστερα θὰ εἶ-
ναι ἐλεύθερος νὰ γυρίσῃ στοὺς
Λούνα - Πάρκ νὰ συναντήσῃ
τὴ μητέρα του καὶ τὸν Τζιμ
Γκάφα...

"Ὁμως συγκρατεῖται. "Ἐχει
μιὰ ἐμπνευσι. Ἀφίνει τὸν
πέμπτο Βατραχάνθρωπο ἀνε-
νόχλητο. Τὸν παρακολουθεῖ
μονάχα ἀπὸ ἀπόστασι χωρὶς
νὰ φαίνεται. Πρέπει νὰ πι-
στέψῃ πῶς τὸ Γεράκι ἐγκα-
τέλειψε τὸν ἀγῶνα.

Ἐκεῖνος πηγαίνει πρὸς τὸ
ὕποδρυχιο. Σὲ λίγο διακρί-
νεται καθαρὰ ὁ σκοτεινὸς ὄγ-
κος του. Πλησιάζει. Ἀπλώ-
νει τὰ χέρια καὶ πιάνεται ἀ-
πάνω του. "Ὑστερα χτυπάει
συνθηματικὰ τρεῖς φορές. Ἀ-
πὸ μέσα ἀκούγεται ἡ τροχα-
λία ποὺ δουλεύει. Τώρα θὰ
τοῦ ἀνοίξουν. Τὸ Γεράκι αὐ-
τὴ τὴ στιγμή ἴσα - ἴσα πε-
ριμένει. Χύνεται σὰν ἀστρο-
πελέκι ἀπάνω στὸν Βατρα-
χάνθρωπο. Τὸν ἀνατρέπει καὶ
μὲ μιὰ γροθιά συντρίβει τὴ
γυάλινη σφαίρα. Αὐτὸς ἀ-
πλώνει τὰ χέρια κάπου νὰ
πιαστῇ. Μὰ τὸ Γεράκι δὲν
τὸν ἀφίνει. Μ' ἓνα λάκτισμα
τὸν στέλνει στοὺς βυθούς. Ὁ δυ-
νατώτερος ἄνθρωπος τοῦ κό-
σμου νίκησε πάλι...

Καὶ ἦταν καιρὸς. Γιατί,
μιὰ στιγμὴ ἀργότερα, ἀνοί-
γει ἡ σιδερένια πόρτα τοῦ
ὕποδρυχίου. Εἶναι μιὰ στενὴ
εἴσοδος μὲ στεγανὰ χωρίσμα-
τα. "Ἐνα θαμπὸ φῶς ἔρχεται
ἀπὸ τὸ ἐσωτερικόν. Μπαίνει.

Κλείνει πίσω του αὐτόματα
ἡ πόρτα. Τὸ νερὸ ἀπορροφά-
ται ἀπὸ ἠλεκτρικὲς ἀντλίες.
Τώρα ἀνοίγει ἄλλη πόρτα.
Ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος γλυ-
στράει μέσα στοὺς χαλυβδῖνο
πούρο. Ἐνας ναυτῆς, ποὺ
χειρίζεται τὸ μοχλὸ τῆς τρο-
χαλίας, τὸν βλέπει κι' ἐτοι-
μάζεται νὰ φωνάξῃ. Ἡ γρο-
θιά ὅμως τοῦ Γερακίου πέ-
φτει ἀπάνω του σὰν κεραυ-
νός. Τοῦ κλείνει γιὰ πάντα
τὸ στόμα!

Ὁ προστάτης τοῦ Δικαί-
ου, τὸ θρυλικὸ Γεράκι, προ-
χωρεῖ τώρα μὲ προφυλάξεις
πρὸς τὸ βάθος τοῦ διαδρόμου.
Κατεβαίνει μιὰ ὀρθὴ σιδερέ-
νια σκάλα, σπρώχνει μιὰ
πόρτα καὶ βρίσκειται στὴν
καρδιά τοῦ χαλυβδίνου τέρα-
τος. Εἶναι ἓνα στρογγυλὸ μι-
κρὸ διαμέρισμα μὲ λογιῆς-λο-
γῆς μηχανήματα. Νάτος καὶ
ὁ Φὸν Στροχάϊτερ! Ἐχει
σκύψει ἀπάνω σὲ μιὰ φωτει-
νὴ ὁδὸν καὶ παρακολουθεῖ
τὴν κίνησι μιᾶς θελόνας ποὺ
διαγράφει τόξα καὶ κύκλους.
Εἶναι τόσο ἀπορροφημένος,
ὥστε δὲν ἀντιλαμβάνεται
πῶς κάποιος ἀπροσκάλεστος
μουσαφίρης ἤρθε νὰ τοῦ κά-
νῃ ἐπίσκεψιν... Ἐχει γυρισμέ-
νες τὶς πλάτες καὶ περιμέ-
νει μ' ἀγωνία νὰ δῇ μέσα
στὴν ὁδὸν τὶς ἀνατινάξεις
τῶν πολεμικῶν ποὺ ὅμως δὲν
θὰ γίνουν ποτέ...

Καὶ ξαφνικὰ ἡ σιωπὴ σπά-
ει καὶ μιὰ φωνὴ ἀντηχεῖ σὰν
βροντὴ μέσα στοὺς διαμέρισμα
κάνοντάς τον ν' ἀνατριχιά-
σῃ:

—'Απάνω τὰ χέρια, Φόν Στροχάϊτερ! Μὴ δοκιμάσῃς ν' ἀντισταθῇς, γιατί τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ σὲ σώσῃ! Ἐκὼς μεγάλη ἐπιθυμία νὰ τσακίσω στὰ δυὸ τὸ χοντρὸ πρωσικὸ σθέρκο σου καὶ νὰ συντρίψω μὲ μιὰ γροθιά τὸ ἔρω-μερὸ κρανίῳ σου, πού κρύβει τὸν πιὸ ἐγκληματικὸ ἐγκέφα-λό τοῦ κόσμου. Ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ κάνω. Προτιμῶ νὰ σὲ παραδώσω ζωντανὸ στὶς ἀρχές νὰ σὲ καθίσουν στὴν ἡλεκτρικὴ καρέκλα γιὰ νὰ ψηθῇς ὅπως σοῦ ταιριαζέι! Λοιπὸν, ψηλά τὰ χέρια!...

Ὁ Στροχάϊτερ γυρίζει ξαφνιασμένος. Ἄνα γνωρίζει τὸν Νέον Ὑπεράνθρωπο καί, πίσω ἀπ' τὰ γυαλιὰ πού φο-ράει, τὸ βλέμμα του σκοτεινιάζει.

—Ἐσύ πάλι; γρυλλίζει μὲ σφιχτὰ δόντια. Ἐσύ πάλι; Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως...

—Ἐγὼ Φόν Στροχάϊτερ! Εἶπα ψηλά τὰ νέρια!

Μὰ ἐκεῖνος δὲν ὑπακούει. Δὲν ἔχει καμμιά διάθεσι νὰ ὑπακούσῃ στὶς ἀπειλές ἐνὸς παιδιοῦ, πού φοράει μιὰ μπλε φόρμα κι' ἔχει ριγμένη στοὺς ὤμους μιὰ κόκκινη μπέρτα. Μὲ μιὰν ἀστραπιαία κίνησι, τὸ χέρι του χώνεται στὴν τσέπη του καὶ τραβάει ἓνα ὅπλο. Μὰ ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος δὲν τοῦ δίνει καιρὸ νὰ πυροβολήσῃ. Κάνει ἓνα σάλτο καὶ πέφτει ἀπάνω του. Τὸ δεξιό του χέρι προσγειώνεται ἀνάμεσα στὰ φρύδια τοῦ Στροχάϊτερ. Ἡ ἄλλη γροθιά τοῦ συντρίβει τρία πλευρά. Ὁ

ἐγκληματίας, πού οὐεῖρεύεται νὰ γίνῃ Ἀρχοντας τοῦ Κόσμου, σωριάζεται σὰν ἄδειο σακκὶ σὲ μιὰ γωνιά καὶ βογγάει. Εἶναι ἀνίκανος νὰ κά-νῃ τὴν ἐλάχιστη κίνησι.

Ξαφνικὰ ὅμως, ἀκούγεται ἓνας φοβερὸς κρότος πού συγκλονίζει τὸ ὑποβρύχιο. Εἶναι σὰ νὰ βροντοῦν χίλια μαζί κανόνια. Τὰ φῶτα ἀναβοσβύνουν. Τὸ Γεράκι γαντζώνεται κάπου γιὰ νὰ μὴ σώριασθῇ. Γίνεται μιὰ μικρὴ σιωπὴ. Ὑστερα ἀκολουθεῖ ἄλλος κρότος πιὸ δυνατὸς ἀπ' τὸν πρῶτο. Τὰ φῶτα σβύνουν. Τὸ ὑποβρύχιο χοροπηδάει σὰν μεθυσμένο. Μιὰ φωνὴ ἀκούγεται στὸ μεγάφωνο πού ἔρχεται ἀπὸ τὸ διαμέρισμα πηδα-λίου:

—Βόμβες θυθοῦ! Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπeseήμαναν μὲ τὸ ραντάρ τὸ ὑποβρύχιο μας, καὶ μᾶς ρίχνουν βόμβες θυθοῦ... Διατάξατε...

Εἶναι σίγουρος τώρα πῶς τὰ ἀμερικανικὰ πολεμικὰ θὰ ἀποτελειώσουν τὸ ἔργο πού ἄρχισε αὐτός. Σὲ λίγο τὸ χαλύβδινο τέρας θὰ συντρίβῃ ἀπὸ τὶς βόμβες τοῦ θυθοῦ, πού ἐξακολουθοῦν νὰ πέφτουν καὶ θὰ γίνῃ τάφος γιὰ τὸν Στροχάϊτερ καὶ τοὺς συντρί-φους του. Αὐτὸς ὅμως πρέ-πει νὰ φύγῃ τὸ συντομώτερο ἀπὸ ἐδῶ μέσα. Ὅσο καὶ νὰ-ναι Ὑπεράνθρωπος, ὅταν ἔ-χῃ νὰ κάνῃ μ' αὐτὰ τὰ φοβε-ρὰ ὅπλα, δὲν ξέρεי τί μπο-ρεῖ νὰ τοῦ συμβῇ.

Γλυστράει πρὸς τὸ μέρος ὅπου ὑπολογίζει ὅτι δρίσκε-

ται ή σιδερένια πόρτα. Σκοντάφτει άπάνω στο νεκρό ναύτη. Ψάχνοντας στο σκοτάδι βρίσκει το μοχλό που βάζει σέ κίνησι την τροχαλία. Άκούγεται ό χαρακτηριστικός θόρυβος που έλευθερώνει την έξοδο...

Ένα καινούργιο μήνυμα...

ΤΗΝ ΑΛΛΗ μέρα, ό Ντάνυ βρίσκεται σπίτι του και διαβάζει τις έφημερίδες. Τό μάτι του πέφτει σέ μιá είδησι που τον ένδιαφέρει. Είναι μιá σχετική ανακοίνωσις του ύπουργείου τών Ναυτικών: «Άγνώστου ένθνικότητος ύποβρύχιον έπησημάνθη χθές την νύκτα εις τά ύδατα του τρίτου πολεμικού ναυστάθμου. Τό σκάφος κατεστράφη διά βομβών βυθού. Είναι άγνωστον εις ποίους σκοπούς απέβλεπε».

Άνασηκώνει τό κεφάλι άπ' την έφημερίδα ξαφνιασμένος. Άκουει ποδοβολητό στίς σκάλες. Ό Τζίμ Γκάφας πέφτει σάν σίφουνας στήν κάμαρα. Κρατάει ένα κομμάτι χαρτί στο χέοι και φωνάζει:—Κύριε Μάκ! Κύριε Μάκ! Διάβασε νά γελάσης!

—Τί είναι Τζίμ;

—Ένα άεροπλάνο που πετούσε μέσα στα σύννεφα, έρριξε χιλιάδες προκηρύξεις.

Γέμισε ή Νέα Ύόρκη από προκηρύξεις!

Ό Μάκ Ντάνυ παίρνει τό χαρτί στο χέρι του. Είναι ένα μήνυμα που άπευθύνεται προσωπικώς προς αυτόν, δηλαδή προς τό Γεράκι, από μέρους του Στροχάιτερ, που είναι πάλι ζωντανός! «Φυλάξου Γεράκι! Άν άγαπάς τή ζωή σου φρόντισε ν' άπομακρυνθής από τό δρόμο μου. Την έπόμενη φορά που θα συναντηθούμε δέν θα σε λυπηθώ. Φόν Στροχάιτερ».

Ό Μάκ τσαλακώνει νευρικά τό χαρτί ανάμεσα στα δάχτυλά του και κατσουφιάζει.

—Είναι ένας άληθινός σατανάς!, λέει μέσα άπ' τά δόντια του.

—Τί; Δέ θα γελάσης, κύριε Μάκ; ρωτάει ό άραπάκος και γουρλώνει τά μάτια του.

—Όχι. Δέ θα γελάσω, Τζίμ. Τώρα γελάει κάποιος άλλος για λογαριασμό μου. Μά την άλλη φορά θα γελάμε έμεις. Δέν είναι ή σειρά μας νά γελάσουμε...

Και βυθίζεται σέ πικρές σκέψεις, γιατί δέ μπορεί νά καταλάβη τό πώς μπόρεσε και πάλι ό θανάσιμος αντίπαλός του νά βγή ζωντανός μέσα από ένα ύποβρύχιο που έγινε στάχτη από τις βόμβες βυθού...

Τ Ε Λ Ο Σ

Συγγραφέας: Π. ΠΕΤΡΙΤΗΣ

Άπαγορεύεται ή άναδημοσίευσις.

ΓΕΡΑΚΙ ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΒΙΒΛΙΑ ΗΡΩ- ΔΩΝ ΠΕΡΙ ΠΕΤΕΙΩΝ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22 ♦ 'Αριθ. 4 ♦ Τιμή δραχ. 2

Οικονομικός Δ)ντής: Γεώρ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Στ. 'Ανεμοδουράς, 'Αριστέ-
δου 174. Προϊστ. Τυπ.: Α. Χατζηθασιλίου, 'Αμαζόνων 25

Στὸ ἐπόμενο τεύχος, τὸ 5, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχό-
μενη ἐβδομάδα, μετὰ τὸν τίτλον:

Ο ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ὁ ἀπαίσιος ἐγκληματίας Στροχάϊτερ δρίσκει ἐπιτέλους
τὸ θάνατον, ἔπειτα ἀπὸ μιᾶς σειρᾶς ἐκπληκτικῆς περιπέ-
τεις ποὺ θὰ ἱκανοποιήσουν ἀκόμα καὶ τὸν πιὸ ἀπαιτη-
τικὸ ἀναγνώστη!

Μαζὶ μετὰ τὸ ἐπόμενο τεύχος, τὸ 5, ὅλοι οἱ ἀναγνώστες
τοῦ «Γερακίου» θὰ πάρουν ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΩΡΕΑΝ μιὰ

'Ανάγλυφη Τριδιάστατη

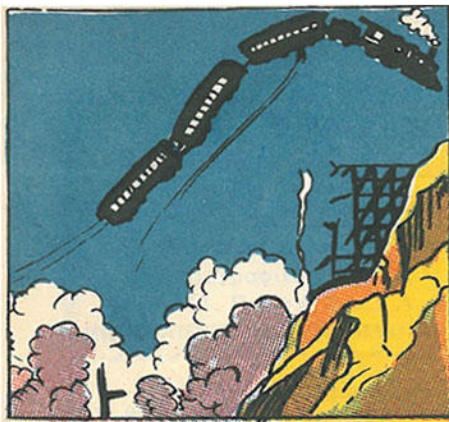
Προσωπογραφία τοῦ Νέου Υπερανθρώπου!

Πρόκειται γιὰ μιὰ ἐκπληκτικὴ πρωτοτυπία! 'Η εἰκό-
να δὲν θὰ εἶναι ἀπλῶς τυπωμένη σὲ χοντρὸ χαρτόνι, ἀλ-
λὰ καὶ ἀ ν ᾶ γ λ υ φ η, τριδιάστατη! Θὰ μπορῇτε
ὄχι μόνον νὰ βλέπετε, ἀλλὰ καὶ νὰ πιάνετε τὰ χαρακτη-
ριστικὰ τοῦ «Γερακίου» μετὰ τὰ δάχτυλά σας!

Η ΤΑΥΤΟΤΗΣ

'Η «Ταυτότης Μικροῦ 'Ηρωος — Γερακίου», ποὺ πῆ-
ρατε μετὰ τὸ προηγούμενον τεύχος, δίνει στὸν κατόχον τῆς
δικαιώμα ἐκπτώσεως 25% σὲ ὅλες τὶς ἐκδόσεις μας στὴν
τιμὴ τῶν τευχῶν ἢ τόμων, ποὺ θὰ ἀγοράσετε ἀπὸ τὰ γρα-
φεῖα μας αὐτοπροσώπως ἢ ταχυδρομικῶς. 'Η ταυτότης
ἰσχύει γιὰ τὶς ἐκδόσεις: 1) 'Υπερανθρώπος, 2) Τάργκα
3) Χρυσὰ Παραμύθια, 4) Μικρὸς 'Ηρως, 5) Παιδικὸ Πα-
νεπιστήμιο, 6) Γεράκι.

'Επάνω σὲ κάθε ταυτότητα εἶναι τυπωμένος καὶ ἕνας
ἀριθμὸς. Εἶναι ὁ 'Αριθμὸς Μητρώου τοῦ κατόχου καὶ
θὰ χρειασθῇ στὸ μέλλον.



ΝΑ ΠΑΡ'Η ΟΡΓΗ!!



ΜΗ ΧΑΝΗΣ ΟΥΤΕ ΣΤΙΜΗ! Ο ΜΙΚΥ ΠΑΡΕΙ ΝΑ ΕΠΙΣΚΕΦΘΩ ΤΗ ΜΙΤΖΙ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΣΥΓΓΕΝΕΙΣ ΤΗΣ. ΠΑΡΕΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ ΚΑΙ ΠΕΤΑΞΕ ΓΡΗΓΟΡΑ ΕΚΕΙ!



ΘΑ ΑΠΑΓΑΓΩ ΤΗ ΜΙΤΖΙ ΚΑΙ ΕΝΩ Ο ΜΙΚΥ ΜΑΘΕΙ ΘΑ ΨΑΧΝΩ ΝΑ ΤΗΝ ΒΩΩ. ΕΜΕΙΣ ΘΑ ΕΠΙΤΕΒΟΥΜΕ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ!



ΕΝ ΤΑΞΕΙ ΑΡΧΗΓΕ!

ΣΤΗ ΦΑΡΜΑ Η ΜΙΤΖΙ ΚΙ' ΟΙ ΔΙΚΟΙ ΤΗΣ, ΤΕΛΕΙΟΣ ΑΝΗΛΟΠΗΤΕΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΙΝΔΥΝΟ, ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΝ ΤΟΝ ΜΙΚΥ.

ΘΑΡΩΘΑ ΑΡΑΓΕ ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ ΣΤΗΝ ΟΡΑ ΤΟΥ;

ΕΙΜΑΙ ΤΟΣΟ ΑΝΗΛΟΠΗΛΗ!



ΞΑΦΝΩ Ο ΣΥΜΜΟΡΙΤΗΣ ΜΠΑΝΕΙ ΑΠ ΤΟ ΠΑΡΑΒΥΡΟ ΚΙ' ΑΡΗΡΑΣΕΙ ΤΗ ΜΙΤΖΙ.

ΒΟΗΘΕΙΑ! ΒΟΗΘΕΙΑ!!



ΑΦΗΣΕ ΤΗΝ ΠΑΛΙΑΝ-ΒΡΟΠΕ! ΑΦΗΣΕ ΤΗΝ!